
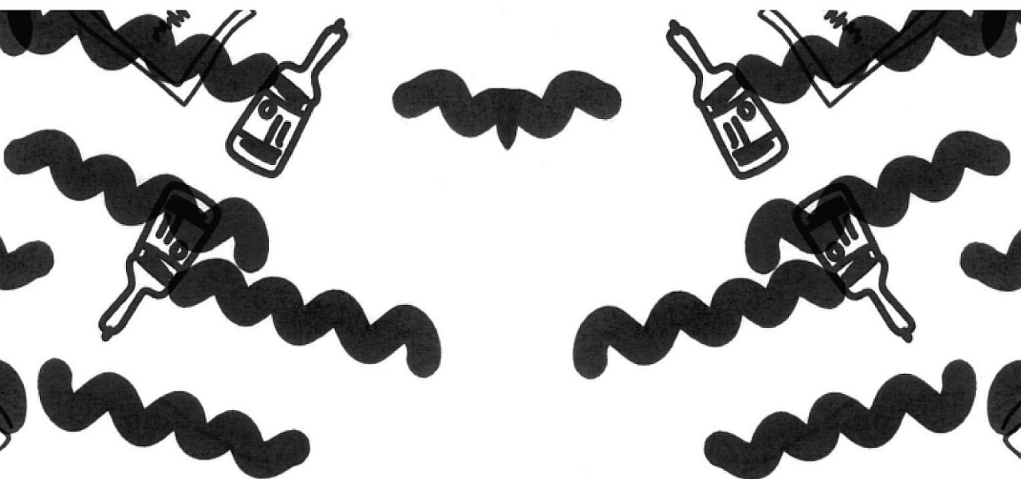

Městská knihovna v Praze

Dryák ředěný Vltavou
A Giant Barrel of Rotgut

Praha

2017

e-kniha

Městská knihovna v Praze

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Zpřístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

**Dryák ředěný
Vltavou**

PRAŽSKÁ ŘÍČNÍ
ANTOLOGIE

**A Giant Barrel
of Rotgut**

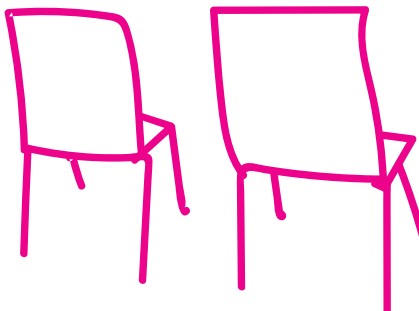
PRAGUE RIVER
ANTHOLOGY

Ladislav Zedník

**Na břehu Vltavy
stařeny sedí
chytají ryby
a rovnou je jedí**

Ladislav Zedník *translated by Matthew Sweney*

**Old women sit
on a Vltava spit
baiting for fish
straight to the dish**

Pavel Kalina

Chvála meziprostoru

Aby se lidé cítili být obyvateli svého vlastního města, potřebují k tomu paměť. „Město“ a „architektura“ vždycky předpokládají nějakou formu paměti, nějakou formu „dějin“ – stejně jako poezie. Vztah nového ke starému může nabýt podoby negace. I negace je nicméně vztahem. Celá paměť města by ale neměla být pouze negací, ani by neměla být zcela negována. Paměť je podmínkou identity.

Aby se lidé mohli se svým městem ztotožnit, potřebují prostor. Trajektorie našich životů se pohybují mezi „malým“ a „velkým“ soukromím. Škola, úřad nebo nemocnice nepředstavují ještě veřejný prostor. Opravdu veřejný prostor, prostor, do něhož může každý bez omezení vstoupit, zpravidla vnímáme jako negativní formu našich životů. Ulicí pouze procházíme, často co nejrychleji. Za „dobré“ město považujeme město vybavené mnoha „veřejnými“ budovami, jejichž interiér je ale opět vyhrazen. „Veřejné“ budovy jako divadla, galerie či koncertní sítě jsou ve skutečnosti neveřejné. Toto vyhrazení může kdykoli nabýt podoby vyloučení. Veřejný prostor je ale právě takovým prostorem, který není vyhrazen a z něhož nikdo nemůže být vyloučen. Vyloučení z divadla může mít stokrát praktické důvody. A má i naprosto logické oprávnění – je správné požadovat po čumilovi, aby se stal divákem. To však nic nemění na tom, že jeden z kořenů divadla tkví v pašijových hrách pozdního středověku, při kterých – podobně jako dávno předtím v klasické řecké polis – bylo celé město scénou a všichni jeho obyvatelé buď herci, nebo diváky. Problém moderního města není v tom, že není vesnicí. Problém moderního města je v tom, že není předmoderní komunou.

In Praise of Interspace

In order for people to feel themselves the citizens of the city they live in, they need memory. “A city” and “architecture” presuppose memory as well as “history” in some form at all times – just like poetry. The manner in which the new relates to the old can assume the quality of negation. Negation too, however, is a relation. But the entire memory of a city should not involve negation only, nor should it be entirely negated. Memory is a prerequisite for identity.

In order for people to identify with the city they live in, they need space. The trajectories of our lives oscillate between the poles of “lesser” and “greater” privacy. A school, an office, or a hospital do not represent public spaces as yet. We tend to view public space – the space anyone can enter under no restrictions – as a negative form in our lives. The streets are there to be walked through, the quicker the better. We reduce the notion of a “good” city to a city facilitated with a number of “public” buildings, the interiors of which are appropriated. But in fact, these “public” buildings, buildings such as theatres, galleries, and concert halls, are not public at all, for their appropriation may at any time result in exclusion. Public space is a space which must not be exclusive and from which one must not be excluded. One’s expulsion from a theatre might take place on a variety of practical grounds and might be very easily rationally justified – it is just to require that a gawker become a spectator. This nevertheless does not go against the fact that theatre as we know it today has its roots back in the late medieval passion plays, during which – as in the ancient Greek *polis* – the whole city was a stage, and each and every citizen was either an actor or

Náplavka není normálním městským prostorem. Nábřeží s náplavkou pod úrovní běžného života bylo jedním z typických veřejných prostorů průmyslové éry. Nábřeží se zvedá nad břehem, aby jednou provždy odstranilo strach z povodní a definovalo nadřazenost kultury nad přírodou. Nábřeží se tu před námi zvedá jako hranice, oddělující vědomí od nevědomí. Není jistě náhodou, že ve stejné době, kdy dochází k budování nábřeží, je budována i psychoanalytická teorie. Sigmund Freud mohl být stejně tak otcem velkého projektu Rozumu, nahlížejícího svou vlastní odvrácenou tvář, jako stavitelem tarasních stěn z cyklopského zdiva. Po nábřeží lze korzovat. Na náplavku lze pouze sejít k vykonání hygienických a policejních úkonů. Náplavka je ponechána mezi nábřežím a vodou jako meziprostor, jako předvědomí – virtuální prostor, kde se shromažďují ty obsahy mysli, které sice nejsou vědomé, ale nebyly vytěsněny, a proto vědomí nemá odpor vůči jejich návratu.

Do jisté míry teprve nábřeží vytváří řeku jako součást nikoli přírody, ale kultury.

Náplavka je naproti tomu posledním prahem přírody, posledním slovem ne-rozumu před jeho konečným zmlknutím. Náplavka je vyloučena z městského prostoru, protože tvoří jeho vnější hranici. Je předsunutým opevněním. Teprve postindustriální civilizace (jakkoli je tento termín neurčitý a nejasný) může vstoupit na náplavku. Je to proto, že už nechceme být ohraničeni a od-hraničeni. Sestupem na náplavku se zříkáme světa čisté racionality a přijímáme dítě či primitiva v sobě.

Náplavka mezi budovou Mánesa a Vyšehradem představuje jedinečnou konkretizaci hybridní povahy městských náplavek. Vyšehradská, do vody spadající skála, a výstavní budova-
navodě se ustavily jako čelisti svěráku, jenž definuje několik

a spectator. The problem with the modern city is not that it is not a village. The problem with the modern city is that it is not a pre-modern commune.

A quayside is not a usual area of a city. A waterfront with the quayside below the level of everyday life experience was one of the public areas typical of the industrial period. The waterfront rises above the riverbank to once and for all allay the fears of floods and to define culture's superiority over nature. The waterfront rises before our eyes like a divide separating consciousness and unconsciousness. Surely it is not a coincidence that at the same time the waterfronts were being developed, the theory of psychoanalysis was also being born. Sigmund Freud could just as well have been the father of the grand project of Reason, beholding his own averted face, as the constructor of the flood walls made of cyclopean walling. While one can promenade along the waterfront, the quayside is a place where one descends only to execute police orders and practices of hygiene. The quayside is maintained between the waterfront and the river as an interspace, as pre-consciousness – a virtual space for accumulation of those contents of mind, which albeit unconscious were not displaced, so that the consciousness puts up no resistance to their return.

To a certain extent it is the waterfront which defines the river as part of culture rather than nature. The quayside is quite the opposite, in that it is the ultimate threshold of nature, the ultimate word of non-Reason that anticipates its eventual silence. The quayside is excluded from the city because it forms its exterior border. It is the city's foremost fortification. Only the post-industrial revolution (however imprecise and vague the term is) dares enter the area. It is because we no longer want to be bordered and fortified.

set metrů městského meziprostoru. Skála jako manifestace přírody, budova Spolku výtvarných umělců Mánes jako symbol moderní kultury. Nikde jinde na světě se neseťkává vertikála renesanční vodárenské věže s horizontálou funkcionalistického bloku, aby vyjádřila protnutí předmoderního a moderního města. Světlu a vodě otevřená budova na mostě uzavřela tuto část Prahy jako zámek.

Naopak náplavka uzavřená stále ještě není. Je otevřena všem myslitelným setkáním. Na náplavce je zatím stále ještě nejkrásnější její nesmyslná nahodilost. (A)VOID Floating Gallery proměnila sanitární střeva města v jeho srdce. Teprve díky galerii sestoupila na náplavku architektura. Nejprve v podobě nerealizovaného projektu, skleněných čoček, které by měly uzavírat/otevřít jednotlivé kobky v nábrežní zdi, otevřené pro galerii, poté v podobě kolesového parníku, dovedčeného k náplavce a částečně upraveného pro potřeby galerijního provozu. Přestože úprava lodi zatím zdaleka nebyla dokončena, už její současný stav je dobrým znamením, že architektura nemusí být vždy jen krystalizací politických a ekonomických vztahů a závislostí, ale může být zároveň autonomní silou a zároveň přehybem veřejného prostoru.

Plovoucí architektura je vlastně ne-architekturou, protože stavba je za normálních okolností zachycena v zemi. Plout po hladině znamená přijmout zvláštní způsob přítomnosti ve světě a zároveň akceptovat zcela reálné ukotvení. V současnosti jsou paluba a podpalubí jen lehce upraveny pro běžné využití. Hlavním artefaktem, který je vystaven, je parník sám. Na jeho palubě vyrostl pouze bar, který nestrhává pozornost na sebe, ale naopak vyjadřuje kovově přesnou estetiku své základny, a na zimu se tu objeví odstranitelná krabička sauny. Pod lodí plyne nekonečný, pokaždé jiný a stále stejný tok řeky.

Descending down on the quayside we abandon the world of pure rationality and accept the child or the primitive within.

The quayside between the Mánes building and the Vyšehrad fort represents a unique concretisation of the hybrid character of city quaysides. The Vyšehrad hill collapsing into the river and the exhibition-building-on-water stand there like the jaws of a vice defining several hundred metres of city interspace. The rocky hill as a manifestation of nature, the building of the Mánes Union of Fine Arts as a symbol of modern culture. There is no other place in the world where the vertical of a Renaissance water-tower would thus incline towards the horizontal of a functionalist block. This block on a bridge, open to light and water, has closed this part of Prague like a lock.

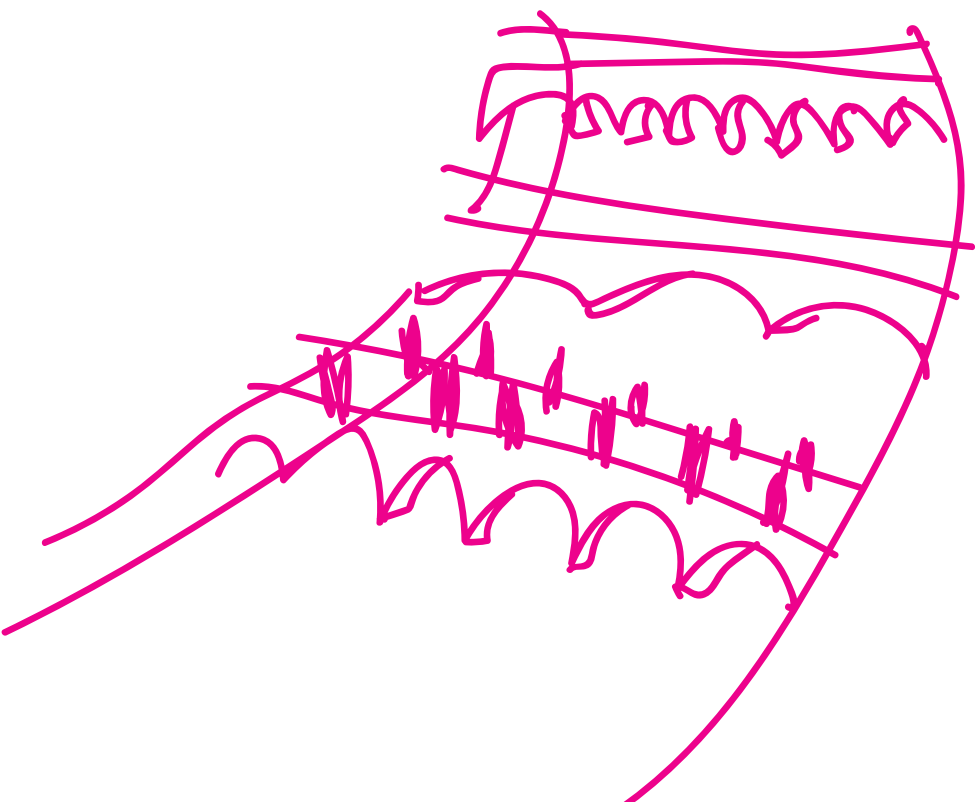
The quayside on the other hand has not been closed yet. It is open to all conceivable kinds of meetings. For the time being, the most beautiful thing about the quayside is its irrational arbitrariness. (A)VOID Floating Gallery has turned the city's sanitary bowels into its beating heart. It is thanks to the gallery that architecture has stepped onto the quayside. First in the form of an unrealised project – glass lenses which were supposed to un/cover each of the waterfront's wall cells – and then in the form of a paddle boat dragged to the quayside and partially modified according to the needs of gallery operation. Despite the fact that the reconstruction of the boat is far from finished, even its present state proves that architecture does not necessarily have to represent a mere crystallisation of political or economic relations and dependencies, but can actually become an autonomous power and at the same time an overlapping of public space.

In effect, floating architecture is non-architecture, given that in normal circumstances a structure is embedded in

Úpravou ryze účelových kobek ve zdi a proměnou nevyužitého vraku lodi se z nahodilého mikrokosmu náplavky stává jeden z nejzajímavějších městských prostorů Prahy. Architektura zde slouží jako tykadlo veřejného prostoru. V ní se meziprostor rozhodl být naším druhým tělem.

the ground. To float on the water's surface means to accept both an unconventional kind of presence in the world and a wholly tangible anchorage at the same time. Presently the gallery's deck and lower deck are slightly adjusted in order to provide for some sort of regular use. Still, the main artefact the gallery exhibits is the paddle boat itself. On the deck there is only a bar, which does not draw attention to itself but quite conversely expresses the metal-precise aesthetics of the platform, and a removable sauna-box that pops up in winter. Beneath the boat flows the river – infinite, permanently changing, and always the same.

The modification of the purely purpose-built cells and the reconstruction of the unused wreck of the paddle boat have had the arbitrary microcosm of the quayside become one of the most intriguing areas of Prague. Here the architecture operates as the antenna of the public space. And the interspace inside has resolved to be our second body.

Ester Fischerová

Srpen 2010

Vztahový a vztahovačný problémy
všech lidí se světem a lidí navzájem
proč nemůžete jít pomaleji, vždyť vás nikdo
nezabije

Dívky chodí ve skupinkách
po pražských ulicích a pláčou.
Ty osamělé se smějí, neboť
pochopily, že slzy způsobují
prázdninové povodně.

Tak pojď, už pojď, sedneme si
na napůl zatopenou lavičku na nábřeží,
budeme se smát umělým labutím
a snažit se nepřemýšlet nad ničím,
ani nad pláčem těch malých dívek a stoupající vodou,
ani nad pulzující absurditou, která rozřezává
skutečnost na pokřivené kovové pláty a všichni
(kromě dívek, vody a labutí)
z ní ohluchnou.

Ester Fischerová *translated by Matthew Sweeney*

August 2010

Relational and relationship problems
of all people with the world and each other
why can't you walk more slowly, for nobody's
killing you

Girls walk in groups
along the Prague streets and cry.
The lonely laugh, for
they understand that tears cause
holiday floods.

So come, come now, let's sit
on a half-drowned bench by the riverside,
we'll laugh at the artificial swans
and try not to think about anything,
not over the crying of those young girls
and the rising waters,
not over the pulsing absurdity which is slicing
reality onto the warped metal sheets
and all of us
(except the girls, water, and swans)
going deaf from it.

Nietzsche, řeka a pivo

Přede mnou je řeka
vedle mě Nietzsche.
Není důležité, že je to právě on. Nejde tu
o filozofii.
Šel kolem, ucítil vůni piva
a tak si přisedl.

Šikujou se mi myšlenky
vybublávají

A Nietzsche ani řeka neslyší, nemluví.

*Přízraky vytvořené v lidské hlavě
nejsou nadány schopností řeči, natožpak
vodní toky.*

Nejspíš budu nucena
mluvit s tebou
tlačena situací i Nietzsche
bezvýhradně, bezvýchodně
s tebou

Slyšíš?
Nehraje hudba sfér!
To se jen do rytmu vlní
mozkomíšní mok.

Nietzsche, the River, and Beer

Before me the river
beside me Nietzsche.
It's not important that it's him. This is
not about philosophy.
He walked by, caught the aroma of beer
and sat down.

My thoughts are lining up
bubbling

Neither Nietzsche nor the river hears nor speaks.

*Phantoms created in the human mind
are not gifted with the capacity for speech, much less
waterways.*

I'll probably be forced
to speak to you
pressed by the situation and Nietzsche
unreservedly, undeservedly
with you

You hear?
The music of the spheres is not playing!
It's just the cerebrospinal fluid,
waving in the rhythm.

Praha/—

zaslech

nádech

VYMĚŇOVÁNÍ
A MĀSLO

Evropa
sbírá se k t

To

to

SYLA
domu

LUĎ

co cítíš

váru

Jakub Řehák

Past na Brigitu

hlasy se válejí na nedělní dece
lechtají město na bříše
nevidím z okna nic než patra knih
nic než ztracené kusy papíru
v tu chvíli usedám za stůl a jen tak civím
celé dlouhé hodiny
později usínám
jsem plný spánku
nikdo nemá víc spánku než já

znám ten dům naproti
dům na Petřském náměstí
dům s mnoha zámky a vstupními dveřmi
dům s rotujícím průčelím
celý ho přivezli z Ruska
okna v přízemí se dotýkají čela
potají přecházíme v pokojích
bloudíme rozestlanými peřinami
plíseň prorůstá každý náš pohyb
naš tajný hrad z prádla
pavouci spouští se na nitích
do otevřených úst
kos zpívá pod podlahou
chytil jsem tě na zvuk
Brigito
to si pamatuj na zvuk dřeva a kovu
myší zvuk

za zavřenými okny přšelo několik dní
nikdo neodpovídal

The Trap for Brigita

voices lying on a Sunday blanket
tickling the town's belly
I see nothing but storeys of books out of the window
nothing but lost paper scraps
now I will seat myself at the table, staring
for long hours
then falling asleep
I am full of sleep
no one owns more sleep than I do

I know the opposite house
the house in Peter's Square
the house with many locks and front doors
the house with a rotating façade
they brought the entire thing from Russia
the ground windows touching our foreheads
we pace the rooms in secret
wandering through the outspread duvets
the mould growing with our every movement
our secret castle made of clothes
the spiders roping down on threads
into open mouths
a blackbird singing under the floor
I have lured you by sound
Brigita
remember that – the sound of wood and metal
the sound of mice

it was raining for some days behind closed windows
nobody answered

z nohavic byl cítit čaj
černá smítka
z očí mi padaly útržky kůže
kruhy pod očima

usínám ale na schodišti neděje se nic
jen cinkání měděných špehýrek
úderý rachotících zámků
dusno
sousedé nájemníci vstávají diví se
jediná noha nezvířila schodiště po celé roky
teď jsme tu my

život je víc než vzduch
říkáš mi s přezkou na stehně
s přezkou která se mi tolik líbí
později se probouzíš mezi zdmi
co mají barvu a chuť žlutnoucího sýra

už běží večer
Brigito
hranice zdí a města
města a zdí
nedává odpověď
stín sukně
třepot papírového sáčku
s pokrčenou ryskou
nedává odpověď

nemáš co ztratit
Brigito
už jsi to pochopila
v příštím životě budeš roznášet poštu
po Smíchovském nádraží
punčochy s hnědými proužky

the trouser legs smelled of tea
black specks
shreds of skin kept falling from my eyes
rings under my eyes

I am falling asleep but there is no sound from the stairs
only the clinking of copper spyholes
strokes of rattling locks
close air
tenants neighbours get up in surprise
no foot has stirred up the stairs for ages
now here we are

life is more than air
you say to me with a garter belt around your thigh
the garter belt I like so much
later you wake up between walls
that look and taste like yellowing cheese

the evening has come
Brigita
the boundary between the walls and the city
between the city and the walls
giving no answer
the skirt's shadow
the shiver of a paper bag
with a wrinkled mark
giving no answer

you have nothing to lose
Brigita
you have understood already
in the next life you will deliver the mail
in Smíchov station
brown striped stockings

v průběhu let promění se
v černou síťovinu v černou mříž
tvé rty se obtisknou na sklo
kuchyně v pět hodin ráno

slyšíš to
podél nábřeží to dýmá
slyšíš to
auta odvázejí raněná těla
ukrytá ve sklepech na uhlí
několik lidí spěchá k barikádám
od Rudolfiny stoupá kouř
kam běžíš?
nechceš to vidět
nemáš co ztratit
už jsi to pochopila
jediné co chci je
strčit ti do zadku prst
aby ses skrz něj mohla dívat

cítíš to Brigito?
horký chodník tě přikrývá
vcházíš do křoví a uléháš na zem
vlhká těžká vůně na nábřeží
hniající kusy dřeva zborčené do vody
poblíž železničního mostu na Výtoni
cestičky potkaních hnízd
závěje navátého písku podél vytažených sukni
uléháš na zem
svlékáš si šaty a potom se to stane

cítíš že čas se přelévá
je jako velká kapsa vody
nabývá těla
můžeš jej uchopit rukou

in the course of the years turned
into a black netting into black bars
the mark of your lips on the kitchen glass
at five in the morning

you can hear it
the smoke along the riverbank
you can hear it
the cars carrying wounded bodies
hidden in the coal cellars
several people rushing to the barricades
the smoke rising above the Rudolfinum
where are you running?
you do not want to see it
you have nothing to lose
you have understood already
the only thing I want is
to stick my finger in your ass
so that you could see through it

can you feel it Brigita?
the hot pavement is covering you
you enter the thicket and lay on the ground
heavy humid smell on the riverbank
rotting chunks of wood tumbled down into the water
near the railway bridge at Výtoň
paths of the rat nests
drifts of wind-blown sand along hitched-up skirts
you lay on the ground
you take off your dress and then it happens

you feel time is flowing
like a great pouch of water
it takes shape
you can pick it up with your hand

anebo pojmout ústy
hvizd proniká skrz sevřené prsty
nahá kůže uvnitř rudá
stěny prsty úryvky kůže
slída nehtů ve zdi jako v dlani
zvuk bosých nohou anebo pohyb
unavených rukou
vklíněných do cizích dlaní

jen okamžik
a měkké prostory
v teple těla
v zákoutích látky
mají navrch

co je to
výstražné znamení
dům s mnoha zámky a vstupními dveřmi
dům s rotujícím průčelím

slyšel jsem tě dobře
Brigito šelestíš
v masce červotoče
sošky na vnitřní straně víček
zavírají oči a ty půjčuješ jim jediný zvuk
kterého jsou schopny
později jsi okusovala jablko v cizích ústech
v tvém nose bydlel cvrček
antény ševelily na střeších
den drolil se z oprýskaných zdí
chytil jsem tě na zvuk
zvuk dřeva a kovu
myší zvuk
past sklapla
zpíval jsem pod podlahou

or swallow it with your mouth
a whistle through tight-clenched fingers
naked skin red on the inside
walls fingers shreds of skin
the mica of fingernails in the wall like in one's palm
the sound of bare feet or a movement
of tired hands
wedged into someone else's palms

just a moment
soft spaces
in the warmth of the body
in the nook of the cloth
getting the upper hand

what is it
some warning sign
the house with many locks and front doors
the house with a rotating façade

I heard you well
Brigita you rustle
in the mask of a woodworm
the figures beneath your eyelids
close their eyes and you lend them the only sound
they are capable of
later you nibbled on an apple in someone else's mouth
a cricket occupied your nose
antennas whispered on the roofs
the day crumbled off the flaking walls
I have lured you by sound
the sound of wood and metal
the sound of mice
the trap clapped shut
I sang under the floor

VYMĚNĚNÍ VA

A MÁSLU

To

to

Praha ←

žaslechnu
sbírá se k tvá
nadechnu

za rohem

ACÍ LUĎ

OLÁČKY
co cítíš

nu

até

tě u

Ewald Murrer

• • •

Někdy sedím u okna a dívám se ven
Tam kde je řeka
Před očima se mi střídá světlo a tma
Jsem nehybný
a nemám strach

Ewald Murrer *translated by Matthew Sweeney*

• • •

Sometimes I sit by the window and look out
There where the river is
Light and dark alternating before my eyes
I'm still
and not afraid

Město slastí smutku

Zas klekání v soumraku zní nervózní.
Na stolech kaváren vody jsou tyfózní.

Zas jako přízrak
podél zdi jdu příkrčen.
Neznám a nepoznán
žádnou z procházejících žen.

Zvoní hrana kašmírových šál,
na nebi tichý anděl laserový
v dlaních zrcadlí můj žal.

City of Exquisite Sorrow

Again the angelus at twilight sounds nervous.
On the café tables, the water's like typhus.

Again like a phantom
I hobble along,
Unknown and unrecognised
by the female throng.

The bells of cashmere scarves toll,
a silent laser angel in the sky
reflects the woe in my soul.

• • •

Medové světlo večera
je jako kalná voda.
Jsme blízko dna
a dlažba ulic
je bahnitý břeh.
Ptáci jsou ryby.
A měsíc nad námi
je jen odrazem na hladině
vlnícím se v nepoznaných výškách.

• • •

The honey light of evening
is like cloudy water.
We're near the bottom
and the paving stones
are the muddy shore.
Birds are fish.
And the moon above us
is only reflected on the surface,
rippling at heights unknown.

Nad Vltavou plyne stříbřitý opar

Hutnými mraky s otisky ptačích pařátků
tiše proplovají ryby s třpytivými šupinami.
Lodě stoupají spletí čar perokreseb stromů
jako neslyšné páternostery do nebe.
U dna číhá pravěká nestvůra.

Ruce se hřejí na šálkách čaje,
drobky z koláčů křupou pod nohama.
Dívám se z okna a píši báseň.
Někde velice velice daleko
vleče pan Mělník těžkou bednu do schodů.

Silver Mist Pouring over the Vltava

Through massive clouds scratched by birds
fish with glittering scales swim silently.
Ships rise in a maze of line-drawn trees
like inaudible paternosters to heaven.
A prehistoric monster lurking at the bottom.

Hands warming on cups of tea,
cake crumbs crackling underfoot.
I look out the window and write a poem.
Sometimes very, very far away
Mr Mělník lugs a heavy crate upstairs.

Nostalgie

Jako domem s prázdnou ozvěnou
procházím městem
v němž lidé nehovoří.

Jsou stopy ve sněhu,
které nikde nekončí,
jsou ptačí křídla potrhaná
v kolejnicích cest.

A krvavé kapky
bez původu
sládnou na rtech mlčenlivých dívek.

Jak krásně bývalo v tomto městě,
než přivál cizí vítr
a vzal sebou do dálky
naše někdejší přání.

Nikdo už se nepokusí
postavit most přes řeku
a přejít její vody
suchou nohou?

Nostalgia

I walk through town
it's a house with an empty echo
in which people do not speak.

There are footprints in the snow
which end nowhere,
there are tattered birds' wings
in the tram tracks.

And drops of blood
with no origin
sweeten the lips of taciturn girls.

How beautiful it was in this town
before the torrent of the foreign wind
took afar
our sometime wishes.

Has anyone ever tried
to build a bridge across the river
and cross its waters
with dry feet?

Létají ještě někde pavoučí vlákna?
Zastaví nás ještě
medové světlo soumraku
a přiměje k zasnění?

Vlci jsou blíž, než by se zdálo,
na předměstí již stromy vrůstají do domů
a v jejich větvích se usazuje noc.

Does spiders' silk still fly anywhere?
Does the honey light of evening
still stop us in our tracks
and spur us on to dreaming?

The wolves are closer than it seems
in suburban houses the trees are already taking root
and the night is settling in their branches.

tvé rty se obtisknou
na sklo kuchyně
v pět hodin ráno

U dna číhá
pravěká nestvůra

v rybím mlčení dějin

tuším proud,
studený a silný

ne příliš daleko
tekla Vltava

Viktor Špaček

• • •

Jenomže občas mi v tom mém těžce vybojovaném klidu
naježí vlasy podivný, svíravý pocit.

Jako by mě něco mohutného, velkolepého
někde tiše míjelo.

Jako bych byl na té své chatrné pramičce
na nějaké veliké řece

a cítil,

jak se kdesi v mlze po proudu

kolem mě pomalu sune

a odplouvá

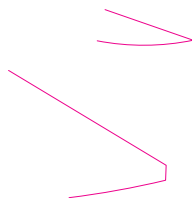
obrovská výletní loď.

Obrovská výletní loď

plná lidí,

kterí o mně vědí,

ale mlčí.

Viktor Špaček *translated by Matthew Sweney*

• • •

It's just that sometimes, in my hard-won peace and quiet,
a strange, gripping feeling stands my hair on end.
As if something big, massive
has somewhere quietly passed me by.
As if I were in my clapped-out rowboat
on some huge river
and felt
somewhere in the mist downstream
slowly pushing around me
then sailing away –
an enormous cruise ship.

An enormous cruise ship,
full of people,
who are aware of me,
but say nothing.

Josef Straka

U Odry

někde se ztratím
zapomnětlivý druh času
a místa, která se mi otevírají zcela jinak
o nichž ale vím zoufale málo
pár travin, pohled na bažinaté laguny
několik lidí na ostrůvcích
co čekají, až pro ně přijede malý kluk v loďce,
aby je převezl na druhou stranu
splet cest, výhled na zklidněnou řeku
říkám, ještě se stále vracím
pokračování jako natržená stránka
přebílím pak hluché zdi dnů
a netvrdím již „domů“
prst zabodnu v mapu, kterou jsem vytáhl
z batohu
pomačkanou od peněženek, každou pro jinou
měnu, skládací bundy a deštníku

Josef Straka *translated by David Vichnar*

At the Odra

somewhere I get lost
the forgetful companion of time
and place, which open up for me very differently
about which I know desperately little
some grasses, a view of boggy lagoons
a few people on the islets
waiting for the lad in the boat to come take them
 to the other side
a welter of pathways, an outlook on the river now calm
I say, I still keep on returning
continuation like a slightly torn page
I shall whitewash the deaf walls of days
no longer claiming “homeward”
finger jabbed into a map taken
 out of my backpack
crumpled from wallets, each for a different currency,
 a fold-up coat & an umbrella

Frankfurt nad Odrou

procházím, části slov, které jsou už součástí
historie té malé, obyčejné
díky výluce na trati pak čekám s dalšími
na náhradní spoj
několik vesnic v naoranžovělém oparu, západ
slunce, kterému, zdá se, ještě ujíždíme
Petersdorf, Jakobsdorf, Briessen
lidé na zastávkách, kteří s velkými rozpaky
přešlapují na nástupištích
nikdy tady podobný autobus nejel, jejich obavy
a také úleva, když nakonec přijíždí
těsně než padla tma
nákupní tašky, kabely přes rameno s nápisem
Adidas forever, síťovka, černý kufr přivázaný
bílou tkanicí k madlu
lidé mlčí, zpoždění večera se už nedá nikterak
dohonit

Frankfurt (Oder)

I pass, shreds of words already part of
 history of the small ordinary one,
due to the track closure I wait with the others
 for a surrogate bus connection
a few villages in an orangish haze,
 a sundown we still seem to escape from
Petersdorf, Jakobsdorf, Briessen
people on the stops, awkwardly
 dragging their feet on the platforms
never has a similar bus passed through here, their worries
and also relief at seeing it come at last
just before darkness falls
shopping bags, shoulder bags with
 Adidas Forever logos, a net bag, a black suitcase
 tied to a handrail by a white shoestring
people keep quiet, the delay of the evening never
to be made up for

„Odra“

Přemýšlím, jaké je to zažívat poslední rok
v cizí zemi
chiméra?
nepodařené cesty do měst končící
na -in a -ol?
nebo do některých jiných
zápisky, drmlání, vyštěknuté hlásky
lístky procvaknuté nemluvným průvodčím,
který jen ukazuje směr na údaji uvedeném
vpravo dole
jdu pak po hraniční čáře, kterou pak střídá řeka
obcházím místo, které se před válkou
jmenovalo Kolonie
dnes jen osamělý traktor s radlicí
na sekání trávy
ohrada s berany a ukazatel : Cíl 5 km
končící cyklostezka o pár stovek metrů dál
lidé na kolech lehce zmateni v namodralém
soumraku ukrytého slunce
teď být na chvílku ztracen
dvě země, kde nejsi domácím a nejsi vlastně
ani v jedné z nich
dočasný mimoprostor
vydržet v něm až do poslední kávy na ostrově,
kams doputoval po dřevěném spojovacím mostě

The “Odra”

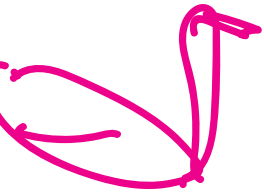

I reflect on what it's like to be spending the last year
in a foreign country
a chimera?
unsuccessful journeys into cities ending
with -in and -ol?
or into some others
notes, pattering, vowels yelped out
tickets punched by a taciturn conductor,
who merely points to the direction indicated below
on the right
I then follow the borderline, seguing into a river
walking round a place
called Kolonie before the war
today just a lonesome tractor with a blade
for cutting grass
an enclosure with rams and an indicator: 5 km to Destination
a few hundred metres on a bike path ending
cyclists slightly bemused in the bluish
dusk of the hidden sun
to be lost for a moment now
two countries you're not at home in, not quite present
in either of them
temporary outsidespace
to endure till the last cup of coffee on the island you've reached by
a wooden connecting bridge

několik stolů, bílý vysoký stan
pod kterým asi dvoumetrový muž ohřívá párky
naznačuje slevu, za hodinu prý bude zhášet
plamen
slova, osamělá dvojice snící o společném životě
sedí dole u trav
nerušená a bez pohybu.

a few tables, a tall white tent
under which a 6 ft. 6 in. man is heating up sausages
suggesting a discount, in an hour
the fire will be out,
he says words, a lone couple dreaming of a life together
sitting down by the grasses
untroubled and motionless.

• • •

jít tímto městem a v přestávkách – jinými
nikdy vlastně nebýt zcela přítomen
pauzy a míšení hlasů
vestibuly, podchody do dolních podlaží
podzemní trasy
nadchody nad kupními centry
zaznamenat, zmizet a zase se objevit u řeky v předminulém
městě

• • •

to walk through this city and during breaks – by other means
to never be quite fully present
pauses and voices mixing
vestibules, underpasses into underground floors
subterranean routes
overpasses above shopping malls
to record, to vanish and appear again by the river in the past-perfect
city

VYMĚNĚNÍ
A MÁSLU

Praha -

To
to

zast
nade
za rohe
mi

sbírá se k tv

SYB
PISC

CI

LUĎLÁČKY.

echnuté

echnuté

em. co cítíš

ARU

Tomáš Čada

Město I

Už ve čtrnácti byla žena
Na svět se prořezala mořem krve
Když ji v sedmnácti
z touhy málem utopili chlapi
s kotvou na ruce
Raději se rozcupovala o kameny
než by byla po vůli

Od tehdy zapaluje cigarety svíčkou
Co výdech Jeden námořník

Tomáš Čada *translated by Bernie Higgins and Tomáš Míka*

City I

Already a woman at fourteen
She cut herself into the world through a sea of blood
At seventeen
when the desire of men
with anchors on their arms
almost drowned her
She chose rather to smash herself against the rocks
than bend to their will.

Since then she lights her cigarettes with a candle
Each exhalation One sailor

Město II

Ústí do něj
rozdrobené životy
vykořeněná srdce
i páteční smrti bez umíráčku

Ústí do něj
jalové řeči u piva
smutky cimbrbálových princezen
okoralé vzpomínky chmýřivých babiček

Jsi v něm vrostlý vykřičenou jistotou
Ta krajina se v tebe zasíla
Její pupeny v tobě bolí

Mučení jara překryje mlčenlivá řeka
Co vše s klidem utopí

City II

All flows into the flow
fragmented lives
rootless hearts
and Friday's unlamented deaths

All flows into the flow
idle talk over beers
the sorrows of barn dance princesses
stale memories of fluffy grandmothers

You're rooted into it by a shrill certainty
The landscape is planted in you
In you its buds hurt

The river flows silently over the torture of spring
And drowns everything quite calmly

VYM.
A MÁSL

To

to

sbírá se k tva

DLÁČKY

anuté

anuté

LUŽ

co cítíš

aru

Sylva Fischerová

Praha příchozího

Nikdo mi neřek jak se má žít a kdy se
nejlíp

pije boolehlav
z čí rukou a na kterého svatého

Nikdo mi neřek jak se chodí nočním městem
aby nebyl slyšet pláč
ten neustálý pláč luceren a tramvajových dveří
co prochází škvírami mezi lidmi
jako od nekonečna po nekonečno natažená
nejvyšší struna houslí

*Praha je veliký studený kvádr když padne
noc a ta noc je pod tím kvádrem
chodím po jeho hraně a nahoře a dole
mluví lidé jsou si sebou tak jistí
jako labuť na Vltavě
ranní snidání*

ale mně nikdo neřek jak chodit
po hraně kvádru
na kterém rohu spadnout
a na kterém chytat duté ptačí kosti
Z dutých kostí jsme si udělali
syrinx
a hrajem na nábřeží
i když nám nikdo neřek
že syrx je a my jsme a dát to dohromady je
krásný

Sylva Fischerová translated by Matthew Sweeney

The Newcomer's Prague

Nobody told me how to live and when
best

to drink hemlock
and from whose hand and to what saint

Nobody told me how to walk through the night town
so as not to hear the crying
that constant crying of the lamps and the tram doors
running through the crevices between people
like the high string of a violin
taut between the two ends of infinity

*Prague is a great cold block when night falls
and that night is beneath the block*

*I walk along its edge and up and down
people talk, so sure of themselves*

*like the swans on the Vltava
of their morning breakfast*

but nobody told me how to walk
along the edge of the block

on which corner to fall
on which corner to catch hollow bird bones

From the hollow bones we made
pan pipes

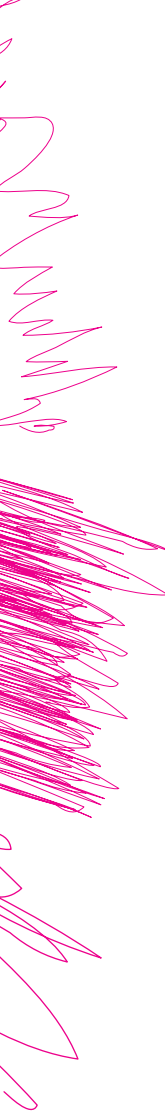
and we play on the bank
even if nobody told us
that pan pipes are and we are and to get it all together is
beautiful

že Praha je veliký dryák ředěný Vltavou
že se v sobě přelévá jako prezidentská vlajka

na Hradě

a jako ona i Praha někdy mizí

a to je konečně čas zjistit kdo jsme
a jak daleko je láska.

that Prague is a giant barrel of rotgut diluted by the Vltava
that roils like the presidential flag furling over

the Castle
and like the flag even Prague will someday disappear

and the time will finally come to find out who we are
and how far away love is.

Vyměřovací loď a máslové koláčky (Praha–Evropa)

To zaslechnuté
to nadechnuté co cítíš
za rohem domu
sbírá se
k tvaru

Vyměřovací loď
pluje po Vltavě
a MÁSLOVÉ KOLÁČKY
na letáku ve výloze

Na nábřeží a v ulicích
to vydechnuté
to dodechnuté
svět neprodyšný, přetřený
štetcem,
přelakované kvetoucí
jabloně,
emailové hlohy
– a přece dech a podoba
náhody
gondoliér pluje po Vltavě
a tradice
je maska
na benátském plese,
živé mrtvoly, sarkofágy
vedlejších dějin,
paralelních vesmírů

translated by the author, Stuart Friebert and A. J. Hauner

A Measuring Boat and Butter Cakes (Prague–Europe)

Something heard –
breathed in and felt
around the corner,
heading towards
a shape

A measuring boat
sails down the Vltava,
and BUTTER CAKES
on a poster in a shopwindow

On riverbanks and in the streets
something's
breathed out
the world airtight, recoated
with a brush,
revarnished appletrees,
enameled hawthorns
in blossom
and still, a breath and a sketch
of chance.
a gondolier sails on the Vltava
and tradition
is a mask
at the Venetian carnival,
living corpses, sarcophagi of
next-door history,
of parallel universes

našich možností,
vše přemalováno
dovezenými vzory,
Gálie zaalpská, italští
mistři, k tomu přisyp
koření
místních nebes
a erotiky,
ach těch kývajících
akademických paprik,
vše přesazeno převrstveno, kde
je to původní ryzí
Já dějin, svět
zasemeněný symboly, sám
symbol? znak
přelakovaný, dávno převařený a
provařený,
jehož označované
je vždycky za rohem
v rybím
mlčení dějin,
kde? kde jinde
než doma,
svatební dům Nuance na Národní třídě,
svatba nuance s nuancí,
ach těch máslových koláčků
a vyměřovací loď s gondoliérem
pluje po Vltavě

of our potentialities,
all repainted with imported patterns,
transalpine Gaul, Italian
masters, pour in some more
spices
of local heavens and of
erotica,
oh those nodding academic
old geezer cucumbers,
everything's replanted,
supplanted, so where
is the original, pure
"I" of history, a world
seeded with symbols, itself
a symbol? A sign
revarnished, long overcooked and
over, rooked, whose signifié
is always around the corner
in the fishy
silence of history,
where? Where else besides
home –
a Wedding House called NUANCE
on National Avenue,
wedding of a nuance to a nuance,
oh those butter cakes
and the measuring boat with a gondolier
sailing down the Vltava

VYMĚNĚ Praha
A MĀSLU za stě

Evna de
To za rohe
to /
erau

sbírá se k tva

PLÁČKY

CÍ

odanuté

chnuté

m.

LUĎ

co cítíš

aru

Richard Katrovas *přeložil Josef Rauvolf*

Most intelligence

Kdyby byl Hart Crane Čech a uráčil se žít až do třiapadesátého, mohl toho klidně udělat víc než jen obdivovat nějaký most, protože v tomhle roce Stalinovy smrti pražští umělci a intelektuálové – ale pouze ti, které musela partaj po „elegantním puči“ v roce 1948 napravit – dokončovali svůj most přes Vltavu.

Nosili si každé ráno oběd v tašce?
Nadávali, proklínali a pošklebovali se,
když se k nim mistr otočil zády? A byli tam mistři?
Anebo snad každý muž (byly tam ženy?) plnil svůj úkol
bez toho, že by ho popoháněl étos jeho třídy?
Z jedenácti mostů na páteři Prahy
stojí jako ten nejomlácenější a nejméně potřebný.
Ze silnice, jež vede z města, jsou vidět
trsy trávy a plevele deroucí se zrezivělými
nosníky, přes které, jak tvrdí někteří, vlaky přejíždějí
jen zřídka,
všimnete si prasklin plných pavučin
v tmavém betonu sloupů, které se zvedají z vody jako
mokré khaki nohavice starých rybářů.
Je pro ty, které jejich touha po buržoazní slávě
odtrhla od jejich práce, aby tu dřeli,
ironickou útěchou, že
ačkoliv je práce podstatou identity,
zůstává tolik oslavovaných dělníků bezejmenných?

Anonymní kosti generací lžou o
hadovitém rozsahu dávné čínské bážlivosti;

Richard Katrovas

The Bridge of Intellectuals

If Crane had been a Czech, and deigned to live
till '53, he might have more than praised
a bridge, for in that year of Stalin's death,
artists and intellectuals of Prague –
but only those the Party had to fix
after an “elegant coup” in '48 –
finished their bridge across the Vltava.

Each morning did they bring their lunch in bags?
Did they bitch and curse and clown around behind
the foremen's backs? Were there foremen? Or did
each man (were there women?) pull his weight
unprodded by the ethos of his class?
Of eleven bridges down the spine of Prague
it stands the shabbiest and least necessary.
From the road leaving town one sees the tufts
of grass and weeds muscling through the rusted
transoms that trains, some say, must rarely cross,
and notes the webbed faults in the dark concrete
of columns lifting from the water like
wet khaki pantlegs of old fishermen.
To those whose ambitions for bourgeois fame
got them torn from their tasks to labor here,
is there ironic consolation that,
as work is a matter of identity,
so many praised workers remain unnamed?

Anonymous bones of generations lie
the snaking length of China's ancient shyness;

neznámí učedníci uštědřovali rány,
které na tváře méně významných andělů
na mistrovské hradbě nanášely nebeskou zář.
Stejní bezvýznamní, hloupí muži,ci,
co urvali květ generace z jeho
živoucího úponku, sledovali, jak se ten jejich most drolí,
a i když tenhle špatný vtip stojí nepoužívaný
a polorozpadlý na okraji města,
možná si jeho „rehabilitování“ budovatelé –
dnes už většinou mrtví, byt někteří bezpochyby stále
pracují rozházeni po celé Praze, v malých bytech,
sami – připadají ve své trpkosti pomstěni,
pokud ovšem trpkost přežije absurditu.

Rád bych věděl, jestli jednou, dvakrát do roka
nějaký starý muž, jehož ruce jsou ochablé od
jalového hloubání,
přijede autobusem nebo autem, aby na chvíli pohleděl
a jen žasnul, že to ještě stojí.

unknown apprentices applied the strokes
that smeared celestial radiance onto cheeks
of lesser angels in the master works.
Such petty, silly little men who snapped
the blossom of a generation from
its living vine have watched their own bridge crumble,
and even as this bad joke stands unused,
dilapidated on the edge of town,
perhaps its “rehabilitated builders” –
most dead by now, though some, no doubt, at work
scattered throughout Prague, in little flats,
alone – feel vindicated in their bitterness,
if bitterness survives absurdity.

I’d like to know that once or twice a year
an old man, whose hands are soft from idle thought,
comes, by bus or car, to gaze awhile
and simply marvel that the thing still stands.

OLÁČKY

čánuťe

chnuťe

m

LUĎ

co cítíš

aru

Gary Snyder *přeložil Josef Rauvolf*

Ohbí Vltavy

Na kamenném mostě v Praze,
když pozoroval jsem, jak voda
pode mnou víří a stříká,
letí mlýnským náhonem,

temná a zpěněná,
myslel jsem na to, že brzy odjedu
a opustím
tohle útočiště ptáků, tohle město,

se všemi jeho schody a cestami,
kanály a propustmi,
svádějícími vodu do řeky,

jež se táhne až k Labi,
Hamburku, Severnímu moři,
vinoucí se říčko,

tvou vodu viděl jsem všude,
kam jsem zamířil
– to tvé velké široké ohbí u Hradu –

Budu si tě pamatovat, Vltavo,
až se na okřídlených sandálech rozběhnu
na západ k řekám mého domova.

Gary Snyder

The Bend in the Vltava

On a stone bridge in Praha
watching water swirl and splash below
scouring stone millrace

darkly frothy,
thinking soon I leave and go,
this place for birds, this town,

all its stairs and walkways,
drains and gates
leading water to the river

sweeping toward the Elbe,
Hamburg, North Sea,
curving little river

I have seen your water
everywhere I walk
– your big wide bend at the Hrad –

I will remember you Vltava River
as I streak on winged sandals
west to the rivers of home.

Marie Iľjašenko

Vltava

Tohle je místo, kam jsi přišel: město a břeh
řeky, která nemá než slepá ramena.
Bílé světlo říčních limanů zůstalo jinde,
vybledlé jako východní díván.

Vltava kvete: v chatové kolonii čtou staří básníci
o sobotách své opus magnum. Kdekdo něco o lásce,
ale v pralese jsou stále místa,
kde ještě nikdy nikdo nebyl.

.....
.....
.....

Ta místa ještě nemají jména.

Marie Iijašenko *translated by Veronika Francová*

The Vltava

This is the place you have reached: the city and the bank
of the river that has but oxbows.

The white light of the river estuaries lingers elsewhere,
faded like a divan from the East.

The Vltava is in bloom: on Saturdays, old poets read their
magna opera in a cottage colony. They mostly tell of love
but there are still places in the ancient forest
no one has ever been.

.....
.....
.....

These places remain nameless.

VYMĚNĚ PRAHA - ČÍ
A MÁŠLOVÝ ZASLECENÍ

Evna dechnu

To za rohem

to

inu

sbírá se k tvaru

BLÁČKY

uté

uté

LUD

o cítíš

Michal Ajvaz

Kavárna Slávie

„Vyprávějte, vyprávějte něco!“ žadonily dámy.
Bylo to ve Slávii v neděli dopoledne,
v okně byl vidět zasněžený Střelecký ostrov,
na který svítilo lednové slunce.
„Hrál jsem s vezírem šachy o svůj život.
Místo figurek jsme měli barevné mořské lastury.
Bylo tak těžké se soustředit —
nejenom, že jsem přesně nevěděl,
kterou figurku jaká lastura představuje,
ale ještě ke všemu lastury byly živé,
vysunovaly ven masitou nohu
a lezly po šachovnici sem a tam.
Byla celá polepená jejich slizem.
Horečnatě jsem promýšlel tahy,
ale zároveň jsem si říkal:
Má za této situace vůbec cenu přemýšlet?
Nemělo by stejný výsledek,
kdybych lasturami strkal jen nazdařbůh?
Vezír se ďábelsky usmíval.
Seděli jsme na terase jeho paláce nad mořem,
za vezírovou hlavou v tyrkysovém turbanu
se rudé slunce blížilo k hladině,
na vlnách se houपालy lodě s narůžovělými plachtami.
Světlo zapadajícího slunce se odráželo
od lesklé lepkavé šachovnice,
která zářila, jako by byla ze zlata...“
„Vyprávějte ještě, vyprávějte, jak to dopadlo!“
Vtom se otevřely skleněné dveře kavárny
a v nich se objevil vezír,

Michal Ajvaz *translated by Veronika Francová*

Café Slávie

“Do, tell us something!” the ladies implored.
It was one Sunday morning in Slávie,
through the windows was Střelecký Island all covered
with snow,
shining in the January sun.
“I once played chess with a vizier, my life was at stake.
Instead of chess pieces we had colourful seashells.
It was so hard to concentrate –
not only I was not sure
which seashell represented which chess piece,
but on top of that the shells were alive,
sticking out their fleshy legs,
crawling over the chessboard to and fro.
The board was all plastered with their slime.
I was feverishly considering the moves,
but at the same time thinking to myself:
In such a situation, is there any point thinking at all?
Wouldn't it bring the same result,
if I moved the seashells only at random?
The vizier was smiling devilishly.
We were sitting on the terrace of his palace above the sea,
beyond the vizier's head in his turquoise turban
the red sun neared the horizon,
boats with rosy sails swaying in the waves.
The light of the setting sun reflected
off the glossy sticky chessboard
which shone bright as if made of gold...”
“Tell us more, tell us how it all turned out!”
At that moment the glass door of the café opened

namířil si to rovnou k mému stolu.
Ďábelsky se usmíval.
Budu platit!
Od vedlejšího stolu zní pronikavý smích
výstředně nalíčené ženy.
Špinavý sníh leží v kolejích.
Můj bože, jak se cítím unavený.

and the vizier walked in,
heading directly toward my table.
He was smiling devilishly.
The bill please!
The piercing laughter of a woman
with flamboyant makeup
resounding from the next table.
Dirty snow lying in the rails.
My God, how tired I feel.

Noří se
z Vltavy
pravěká
příšera

FNTE

PLATZON.

Ladislav Zedník *translated by Matthew Sweney*

After a Drop of Light; Hunger

A drop of light? Fire flows? I know that weir where
the river kotows ruminating on floss in its mouth
for hours. Gumming it, making it ours no more fishermen
with their canines... I'm going after the dark lines

of your face

I stumble over *Well you know, I'll be humble,*
coming over, dried out... At the bridge – like braces –
the train goes to

Knockedrightoutville... these places
where they write of speaking even if they
haven't been eking

anything out for ages;
where they regale How is it that we eat the whole tale
we're getting swollen with hunger – –

Pavel Kolmačka

• • •

ODPOLEDNE JSEM OPOMNĚL koupit pár piv
či levné víno, cokoli, čím bych udusil neklid.
A teď mi nezbývá než pobíhat po bytě: tři
kroky ke sprše, tři ke dveřím.
Oblékám kabát, omotávám si šálu. Pospíchám
za párou před ústy dolů, k řece. Tramvaje už
nejezdí, na kolejích se motá opilý.
Obcházím plynojem a jsem u mostu. Jasně
osvětlený asfaltový pruh, ocelové zábradlí.
Vykláním se, na hladině leží cáry mlhy.

Lysky spí,
hlavy pod křídly.
Vlny pleskají o pilíř.
Chlad proniká
do morku kostí.
Tuším proud,
studený
a silný.

• • •

IN THE AFTERNOON, I FORGOT to buy beer
or cheap wine, anything to suppress my unease.

And now I have no choice but run around the flat: three
steps to the shower, three to the door.

I put on my coat, wrap a scarf around my neck. I follow
the steam before my mouth, hurrying down to the river.

There are no trams anymore, a drunk man is tottering on
the rails.

I pass the gasometer and get to the bridge. Intensely
lit asphalt lane, steel handrail.

I lean over, the water surface is covered with ribbons of fog.

The coots are asleep,
heads under their wings.

Waves lapping against the pillar.

The chill seeping
into my bones.

I can sense the current,
cold
and strong.

Petr Borkovec

V únoru

„Táta umíral, v tašce
jsem měl čtyři pstruhy.
Ryby na ledu, když táta umřel.
Vyběhl jsem do mrazu,
vrátil se, hodil tu smrt pod maso,
rostou z toho šedý houby,
vypadají jako václavky.
Moje chytrá žena pálí bordel
po mámě, říká, vem to benzínem,
ještě tenhle měsíc, prosím tě,
nebo to sněž; všichni říkaj,
sněž to, přežer se, zastav se o to.
Prostě se nějak doprav zpátky.“

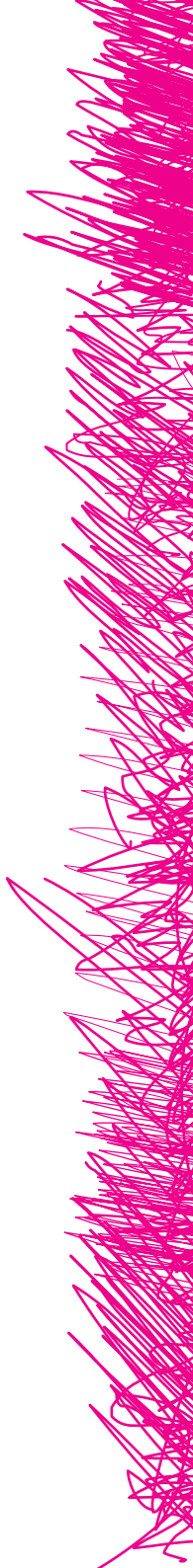
Petr Borkovec *translated by Justin Quinn*

In February

“Dad was dying. In the bag
I was carrying four trout.
Fish on ice, when Dad died.
I ran out into the frost,
came back, & threw that death
beneath the flesh – grey toadstools grew
up from it, dense like honey mushrooms.
My clever wife burns the junk
that Mother left. She says, use petrol,
do it this month, please,
or else eat it; they all say,
eat it, stuff yourself, get baulked by it.
Just somehow get yourself back here.”

Mezi motýlicemi

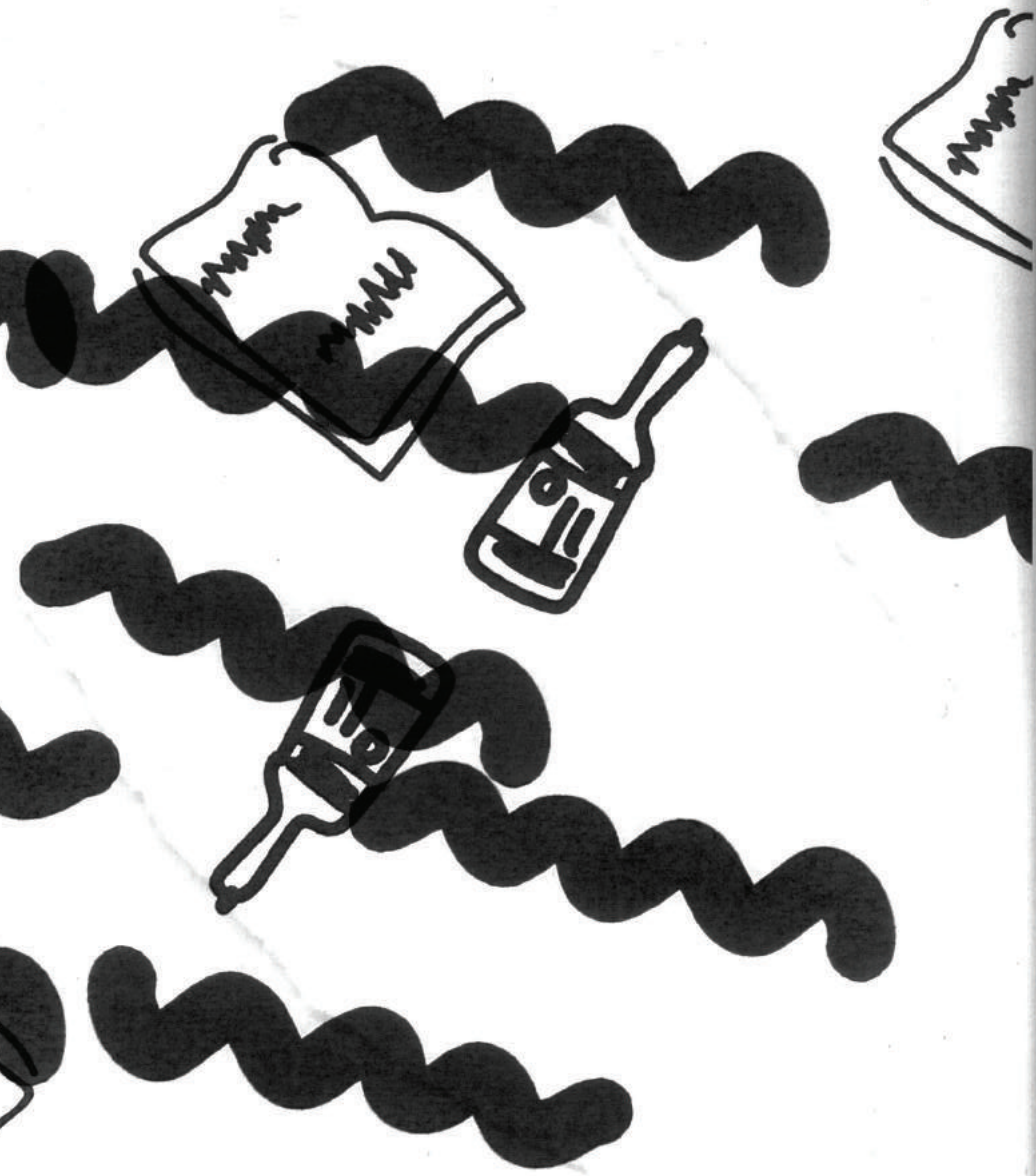
Mezi modrými motýlicemi
svých dcer, s ničím hotový,
všem podobný, bez dílny.
„Protože miluju barvy, je pro mě
všechno těžké,“ říká motýlice
a plácá se v irisech a vyhlíží přítelkyni.
A pak ji, podél stonku,
doprovodí k vlaku a iris
v jejích stopách vyruluje list.
Obvykle jsem po oči v řece,
celý den, zapisuju si.
A v noci nabízím své ženě modrý
úd, měkký, se zeleným nádechem.
Plácá se kolem irisu
a představuje si stonek.

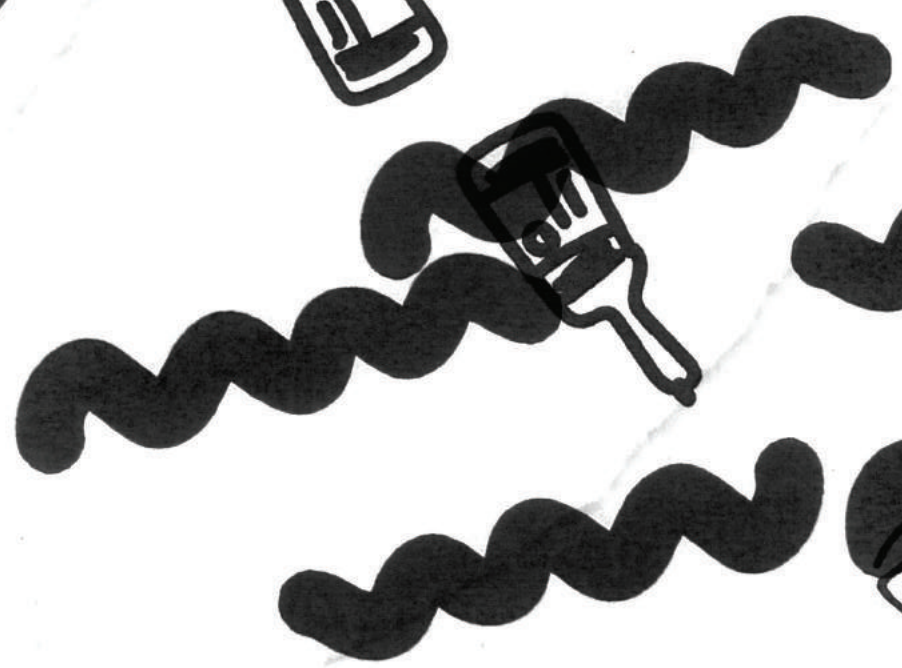
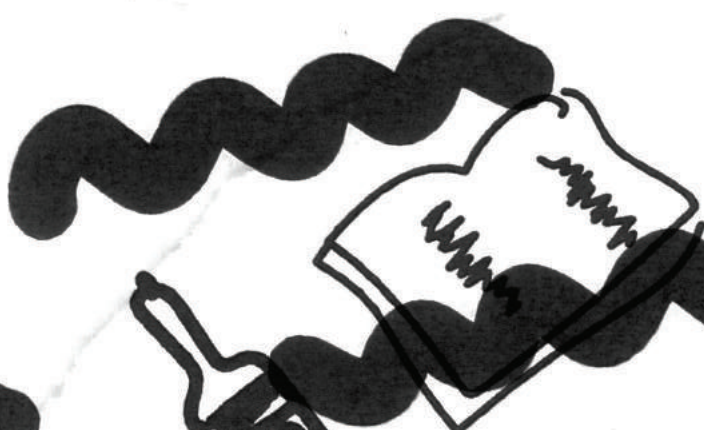

Among the Damsellies

Among the blue damselflies
of my daughters, nothing finished,
one of a crowd, & no workshop.
“Because I love colors, for me
everything’s hard,” says the damselfly,
tumbling in irises, watching for his girl.
And then along the stalk he accompanies
her to the train and the iris
rolls up a leaf in her footprints.
Usually, I’m up to my eyes in the river,
all day, and I take notes.
And in the evening I offer my wife
my soft blue member, with green tints.
She tumbles through the iris,
imagining the stalk.

Jáchym Topol

Rudé skvrny

V tom vedru
záchvaty vzteku vysilovaly
ležel jsem na posteli a u stropu pozoroval rudou skvrnu
na sítnici.

V tom vedru mě dali do malého pokoje
až pod střechu hotelu Opera
u nádraží
abych psal básně.

Slovní cary válečného zpravodajství:
také o tom že strýček
nakonec vraždil. Kachny i slepice sousedi
se děsili sil
skrytých v jeho duši.

Občas jsem mohl sejít do lesknoucí se
moderní kuchyně hotelu
a zadarmo se napít sodovky.

Po vyleštěné podlaze lezly sviňky
ze sklepů.

V otevřených dveřích mezi škrobenými utěrkami
a háky
visela krvavě červená
nakrojená šunka. Díval jsem se
a pil. Pod okny ne příliš daleko
tekla Vltava. Duchové ve zlaté chvějící se stěně světla
nad vodou
se smáli.

Jáchym Topol *translated by Matthew Sweney*

Red Blotches

In this heat
fits of anger deflated
I lied on the bed, looking up at the ceiling
and followed the red blotch
on my retina.
In this heat they put me in a small room
up in the attic of the Hotel Opera
by the train station
so I could write poetry.
The verbal emperors of war-time correspondence:
also that the uncle
finally killed. The ducks hens neighbours
scared to death of the powers
hidden in his soul.
Sometimes I could go to the
glittering modern hotel kitchen
and drink soda water for free.
Along the polished floor woodlice emerged
from the cellars.
In the open door between the starched towels
and hooks
hung a bloody red
sliced ham. I looked
and drank. Below the windows, not far away,
the Vltava flowed. Ghosts in the golden trembling
wall of light
above the water
laughed.

Noň se
Vlavy
pravěča
miseria

2014

Petr A. Bílek

Vltava jako zabítý krokodíl

Kdesi na počátku moderního věku byl třeba
Šebestián Hněvkovský:

*Osud temný pod Vyšehradem
Sídli: veslujícím hrozí tůň.
Žehnejme se, když tam pojedem.*

*Vltava tam mnohé chová v lůně,
Pod vodou prý zelený má pán
Kouzledně usnovaný stán.
(Nové básně drobné, 1841)*

Kdesi uprostřed si k poezii od próz odskočila
Božena Benešová:

*Vltava zdálky jako zabítý krokodíl
páchne všemi bezlesklými šupinami
a vítr nad ní ječí o smrti.
(Básně, 1938)*

Jen ono jedno staletí, jež odděluje knižní vydání obou básní, přineslo přes sto básnických sbírek, v nichž se řeka Vltava vyskytuje jako motiv, dílčí téma i jako hlavní objekt ztvárnění. V celé škále jejího geografického rozprostranění – od básní, jež zachycují i její šumavské prameny, přes básně o Vltavě v Praze až po její mělnické ústí – i v celé škále významů: od jedinečného symbolu řeky nejčestější až po univerzální archetyp plynutí, stálosti, energie, mateřství či hrozby.

Petr A. Bílek *translated by Barbora Hrušková*

The Vltava, A Slain Crocodile

Somewhere at the beginning of the modern age, there was,
for example, Šebestián Hněvkovský:

*Below Vyšehrad grim fate doth lie:
Rowers try to evade doom.
We bless ourselves when passing by.*

*The Vltava cradles many in her womb,
The water sprite, a green-hued gent,
Erects his sunken bewitching tent.*
[Nové básně drobné (New Little Poems), 1841]

Somewhere in the middle of the modern age,
Božena Benešová turned from prose to poetry:

*From afar, like a slain crocodile, the Vltava
stinks of all the dull scales,
and the wind above wails of death.*
[Básně (Poems), 1938]

In just the one century separating the book publication of these two poems over a hundred poetry collections were published in which the Vltava River appears as a motif, a sub-theme, or as the protagonist. Its portrayal encompasses the whole scope of the river's geographical spread: from the poems which capture its sources in the Bohemian Forest, to those which centre on its course through Prague, to those which follow the river up to its mouth in Mělník; and also the whole scope of its meanings: from the unique symbol of the

A Vltava – ať už ohraničená svým pražským plynutím, anebo rozpuštěná a pojatá jako celek, který teče a ztrácí své jméno, i když je delší a nese větší objem vody než Labe, které se do ní vlévá – si říká o své ztvárnění i za okupace, za komunistů i v současnosti.

Poezie nicméně obvykle nebývá referenční. Tak jako u Smetanovy Vltavy nejde o to naslouchat, zda právě plujeme u Českého Krumlova nebo u Štěchovic, ani v básních této antologie nejde o to, zda vyjadřují specificky Vltavu v Praze, Vltavu tak vůbec, anebo dokonce řeku tak vůbec (či jinou řeku). Z tvorby relativně či zcela současné jsme vybrali básně následujících autorů, a to jak „domácích“, tak i více či méně „zahraničních“; Vltava sice naše hranice nepřekračuje, ale její inspirační síla ano. Tak jako vědro ponořené do řeky nabídne jen vzorek, který nemusí odpovídat celku, jde i v případě této antologie o texty vyňaté ze širších kontextů původních básnických sbírek a vložené do kontextů nových. Jejich bytí v nových sousedstvích tu vytváří zajímavé interakce a dialogy; věřím, že nejen nově nasvěcuje jednotlivé básně, ale snad i skládá jakési stabilnější podloží – Vltavu jako básnický obraz.

quintessential Czech river, to a universal archetype of flowing, constancy, energy, motherhood or threat. And the Vltava – whether perceived as limited to its flowing through the City of Prague or dispersed and perceived as a whole that flows and loses its name, even though it is longer than the Elbe into which it flows and has a greater volume – aroused creative expression even afterwards: during the Nazi occupation, during the Communist era, and now. Poetry, however, is rarely only referential. Just as listening to Bedřich Smetana's Vltava does not demand that we can tell whether we are currently passing through Český Krumlov or Štěchovice, the poems in this anthology are much the same in that they do not expect us to decipher whether they refer to the Vltava in Prague, or to the Vltava River as a whole, or even to rivers in general (or any river for that matter). From relatively contemporary works of poetry we have chosen the poems of the following authors, local and foreign, for while the Vltava itself does not cross the country's borders, its power to inspire certainly does. But just as a bucket dipped into the river's water provides only a sample that does not necessarily correspond with the whole, the texts of the present anthology are similarly extracted from the broader contexts of their original poetry collections and are presented in less familiar ones. Their presence in new proximities allows for curious interactions and dialogues – not only does this shine a new light on the texts, but perhaps also for a somewhat firmer bed for the Vltava River as a poetic image.

Geneze této antologie

Ivo Slavík

Zdánlivě prvotním impulzem k přípravě graficky a typograficky originálně řešené básnické antologie, kterou držíte v rukou, bylo bezděčné setkání dvou mladých umělkýň – tehdejší studentky UMPRUM Martiny Noskové a básnířky, tehdy gymnazistky Ester Fischerové – na pražské náplavce v roce 2010. Obě mladé dámy se tenkrát nesetkaly osobně, nýbrž prostřednictvím svého umění. Martina instalací dvou labutí v nadživotní velikosti na řece i na stěně horního nábřeží, a Ester básní „Srpen 2010“, do níž vstoupily Martininy labutě. To bylo v době, kdy se náplavka po třech letech práce občanského sdružení Dvojka sobě provozujícího (A)VOID Gallery a spoluprovozujícího (A)VOID Café pomalu začínala stávat kulturním fenoménem, který začal přitahovat další zájemce o provozování kulturních aktivit.

Abychom v (A)VOID Gallery „odhalili“ setkání obou umělkýň, musely uplynout dva a půl roku a řada dalších setkání. Pro literaturu u Vltavy byl klíčový rok 2012 s výstavami Karla Matouše Zavadila a sochaře, básníka a knihovníka Viktora Špačka v (A)VOID Gallery na břehu, kde básníci a spisovatelé poprvé autorsky četli z vlastní tvorby. Interakce „vizuální“ s literaturou byla úspěšná, a tak Viktor Špaček připravil pro rok 2013 cyklus čtení pro lodní (A)VOID Floating Gallery, která uváděl básník Josef Straka; ten později převzal i dramaturgii literárních večerů. Díky organizátorům a zejména díky všem, kteří na palubě i v podpalubí (A)VOID Floating Gallery četli, literatura v autorské interpretaci na pražské náplavce zdomácněla. V rámci společného autorského čtení Ester a Sylvy Fischerových v srpnu 2012 zazněla na palubě lodi také báseň „Srpen 2010“ stejně jako Sylviny básně inspirované Vltavou.

Genesis of this Anthology

Ivo Slavík *translated by Tatiana Fröhlich*

One could say that the primary impulse to create the graphically and typographically unique poetry anthology which you are holding in your hands was the unintentional encounter of two young artists: Martina Nosková (then a student at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague) and Ester Fischerová (a young poet and high-school student), who met in 2010 on the Prague quayside Náplavka. More precisely, these two young ladies did not meet personally, but through their art. Martina – through her installation of two bigger-than-life-size swan sculptures placed on the river and on the wall of the upper riverbank – and Ester, through her poem “August 2010”, featuring the motif of Martina’s swans. At that time, the three-year work of the Dvojka citizens’ association, standing behind (A)VOID Gallery and (A)VOID Café Náplavka, started to bear fruit, and Náplavka was slowly becoming a cultural phenomenon attracting other people interested in organizing cultural events and activities.

It took another two and half years and many meetings to “reveal” the two artists’ encounter in (A)VOID Gallery. 2012 was a key year for literature on the Vltava River. The mutual exhibition of Karel Matouš Zavadil, and sculptor, poet and librarian Viktor Špaček in (A)VOID Gallery on the riverbank offered the opportunity to poets and novelists to read some of their own works in public. The immense success of this interaction between the “visual” arts and literature inspired Viktor Špaček to prepare a series of public readings in (A)VOID Floating Gallery, presented by poet Josef Straka. Later, Josef Straka also took over the dramaturgy of these literary evenings. Thanks to the organizers, and first and foremost to

Texty o Vltavě měli ale i jiní básníci čtoucí na lodi, a odtud už byl jen krok k nápadu uspořádat vltavskou básnickou antologii. Aby nebyla kniha úplně miniaturní, rozšířili jsme s Josefem Strakou tematické „zadání“ na básně, v nichž se objevují i jiné řeky, a přizvali Sylvu Fischerovou, aby se probrala prvotním sběrem básnické matérie, vytřídila ji a dále doplnila. Ta se úkolu – s pomocí Petra A. Bílka – úspěšně zhostila.

Z výše uvedeného je zřejmé, že kulturní i sociální fenomén pražské náplavky, dnes tak populární, nevznikl ze dne na den, ale že je to výsledek mnohaletého úsilí řady lidí z kulturní sféry. Náplavka zkrátka nemusí být jen řadou stánků určených pro rychlé plnění břich, ale může být /měla by se opět stát i místem pro kontemplaci a interakce s uměleckými díly ve veřejném prostoru a tiché rozmluvy pod panoramatem Hradčan.

Dnes už je nepopíratelné, že nejen Vltava, ale také náplavka jako jedinečný celek má schopnost k sobě magneticky přitáhnout lidi – a dát vznik nejrůznějším, mnohdy jedinečným artefaktům. Jeden z nich právě držíte v ruce.

all the authors who read aboard (A)VOID Floating Gallery or below deck, the literature in the authors' own interpretations became familiar on the Prague riverbank. At the occasion of the mutual public reading of Ester and Sylva Fischerová in August 2012, Ester's "August 2010" and Sylva's Vltava-inspired poems were presented. However, the theme of the Vltava River also appears in the works of other authors who had public readings on the ship. From there it was only one short step to a poetry anthology dedicated to the Vltava. We decided to extend the book's scope to poems featuring other rivers, and we invited Sylva Fischerová to select and complete the set of works collected. She rose to the occasion with the assistance of Petr A. Bílek.

As indicated above, it is evident that the cultural and social phenomenon of Prague's Náplavka – very popular nowadays – was not built in a day. It is the accomplishment of years of efforts by many people engaged in cultural life and policy. In other words, the Náplavka quayside does not have to be just a row of fast food stands, it could – and should – also be a place for contemplation and interaction with works of art in the public space, as well as a place for quiet conversation underneath Prague castle's panorama.

It is indisputable today that both the Vltava River and its riverbank, connected into a unique complex, have the ability to attract people by their magnetism and thus initiate various, often remarkable artifacts. One of those you are holding in your hands.

Ediční poznámka

Sylva Fischerová, Petr A. Bílek

Vznik této knihy je situační – a snad i symptomatický. To není v umění neobvyklé, naopak: řada děl vzniká zdánlivě náhodně, můžeme říci situačně, a to platí i pro větší, autorsky rozrůzněné celky. Jen málokdy však býváme schopni vysledovat konkrétní zákruty geneze toho či onoho díla. Kniha, kterou držíte v ruce, je v tomto směru výjimkou: její dosti barvitou a ne zcela jednoduchou genezi vylíčil Ivo Slavík ve výše přetištěném textu.

Zbývá doplnit následující:

Protože se první výběr textů této „říční antologie“ jevil oběma editorům knihy jako přece jen příliš náhodný, rozhodli se původní jádro doplnit o další texty inspirované Vltavou anebo – šířeji – řekou jako takovou, s tím, že zaostření na Vltavu jakožto protagonistku knihy zůstávalo ústřední. Při výběru jsme se rozhodli respektovat skutečnost, že se má jednat o žijící autory, ať už zavedené, nebo začínající, necítili jsme se však limitováni národní příslušností: proto vstoupily do antologie i texty amerických básníků Garyho Snydera a Richarda Katrovase, stejně jako verše v Praze žijící básnířky ukrajinského původu Marie Iljašenko. Podobně jsme se necítili omezeni ani co do aktuální básnické aktivity zúčastněných a vybrali jsme také básně autorů, kteří v mezichase přešli k próze (Michal Ajvaz, Jáchym Topol). Naším cílem nikterak nebylo vytvořit „sběrnou antologii“ všech básní, které byly současnými básníky sepsány o Vltavě; ošidnost sběrných podniků tohoto druhu je nabílední. Pokusili jsme se naopak vybrat texty, které se nám jevily jako výrazné a zároveň skládající obraz Vltavy jako „zabitého krokodila“ či Prahy jako „dryáku ředěného Vltavou“ v nových konstelacích.

Editors' Note

Sylva Fischerová, Petr A. Bílek *translated by Matthew Sweney*

The impetus for this book was situational – and perhaps even symptomatic. This is not unusual in art, just the opposite: a number of works come about seemingly by accident; we might say situationally, and this is even the case with larger artistic wholes, of the most diverse types. Only seldom are we able to follow the specific twists and turns in the genesis of this or that work. The book you are holding in your hands is an exception in this regard: its colourful and not quite straightforward genesis is described by Ivo Slavík in the text printed above.

It is only necessary to add the following:

Because the first selection of the texts of this “river anthology” appeared too occasional to the editors of this book, we decided to supplement the original core of poems with other texts inspired by the Vltava, and/or a – in a wider sense – rivers generally. However, the focus on the Vltava as the protagonist of the book remains central. In our selection we decided to respect the fact that it should stick to living authors, whether already established or just setting out, although we did not feel that we should be limited by nationality; thus texts inspired by the Vltava written by the American poets Gary Snyder and Richard Katrovas were welcomed on board, so too the verse of Marie Iljašenko, a poet of Ukrainian origin living in Prague. Similarly, we did not feel limited to the contemporary poetic activity of those taking part; we have also chosen poems by authors whom have in the meantime turned to prose (Michal Ajvaz, Jáchym Topol). Our goal was in no way to create a “salvage yard anthology” of all poems which contemporary poets have written about the Vltava; the deceptiveness of scrapyards of

Úvodní slovo, zasazující texty do jedinečného prostředí pražské náplavky, napsal historik umění a architektury Pavel Kalina, autorem závěrečného slova, vsazujícího básně do kontextu české literatury, je literární historik a teoretik Petr A. Bílek, jeden z editorů knihy. (A pro úplnost ještě dodejme, že ona rezavá loď kotví u železničního mostu, protagonistka této knihy, není schopná plavby a že byla postavena v r. 1938 v loděnicích v Ústí nad Labem spolu s lodí nesoucí dnes jméno Vyšehrad a užívanou pražskou paroplavbou; původní jména obou lodí byla Kramář a Masaryk.)

Vzhledem k propojenosti vizuálního a literárního, obrazu a slova, která charakterizuje aktivity (A)VOID Gallery od samého počátku, byli už v r. 2013 osloveni studenti z ateliéru Petra Babáka na pražské UMPRUM, aby tehdy připravený soubor textů graficky zpracovali, a to s ohledem na jeho sepětí s prostorem lodi i podskalské náplavky jako celku. Výsledkem byla řada originálních ztvárnění, která však zůstala jen v podobě grafických a dále nerealizovaných návrhů. Výtvarnou podobu knihy poté zpracoval na základě svého původního návrhu jeden z bývalých studentů ateliéru Petra Babáka, grafický designér Matěj Čech za pomoci fotografů Filipa Procházky a Vojtěcha Veškrny.

Finální fáze našeho podniku by nebyla možná bez finanční i organizační podpory hlavního města Prahy, které antologii zaštitilo v rámci projektu Praha město literatury, koordinovaného Městskou knihovnou v Praze. Protože podstatou projektu je především spolupráce měst v rámci celosvětové sítě kreativních měst literatury UNESCO, byla kniha nakonec pojata jakožto bilingvní, česko-anglický svazek. Překladů se ujali renomovaní anglisté či anglicky píšící básníci působící v České republice (Justin Quinn; Matthew Sweney; Bernie Higgins; David Vichnar; Veronika Francová; Barbora Hrušková; Tomáš Míka), básně amerických básníků přeložil do češtiny Josef Rauwolf.

this sort is notorious. Instead we have attempted to choose texts which seem to us truly expressive and at the same time composing an image of the Vltava as a “slain crocodile” and Prague as a “giant barrel of rotgut diluted by the Vltava” into new patterns.

The Foreword, which places the texts into the unique context of the Prague quayside environment, was written by the art and architecture historian Pavel Kalina; the author of the Afterword is the literary historian and theoretician Petr A. Bílek, one of the book’s editors. For completeness’s sake, we should add that the boat anchoring at Výtoň (and the protagonist of this book and its story) is no longer seaworthy and was built in 1938 at the ship works in Ústí nad Labem together with the boat which now bears the name Vyšehrad and is used for Prague steamboat rides; the original names of these two boats were Kramář and Masaryk (named after the first prime minister and first president of Czechoslovakia, respectively – both of whom died in 1937).

With respect to combining the visual and literary, the image and the word, which characterised the activity of (A) VOID Gallery from the very start, students from the atelier of Petr Babák at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague were asked already in 2013 to elaborate graphic designs for the collection of texts which was prepared at that time, with the idea of linking the space of the boat and the quaysides below the cliffs as an integrated whole. The result was a number of original creations, which however only remained as graphic works and further unrealised designs. The graphic design of the book was later elaborated upon after the original concept of one of the former students of Petr Babák’s atelier, the graphic designer Matěj Čech, with the help of the photographers Filip Procházka and Vojtěch Veškrna.

The final phase of our enterprise would not have been

Jednotlivé texty byly vybrány z již vydaných básnických děl nebo z rukopisu; konkrétní bibliografické údaje jsou uvedeny vždy na konci medailonu každého autora v závěru knihy.

possible without the financial and organisational support of the City of Prague, which guaranteed the anthology under the auspices of the project Prague: City of Literature, coordinated by the Municipal Library of Prague. Because the basic foundation of the project is first and foremost the cooperation between cities within the framework of the world-wide UNESCO network of creative cities of literature, the book was finally conceived as a bilingual Czech-English edition. Renowned English scholars and English-language poets residing in the Czech Republic (Justin Quinn, Matthew Sweney, Bernie Higgins, David Vichnar, Veronika Francová, Barbora Hrušková, Tomáš Míka) took up the gauntlet of translation; the poems by the American poets were translated to Czech by Josef Rauwolf.

The individual texts were selected from previously published works or from manuscripts; the specific bibliographic details are found after the biographical notes on each author at the end of the book.

O autorech

Michal Ajvaz (1949)

vystudoval češtinu a estetiku, v humanitních vědách ale začal oficiálně působit až po roce 1989. Vydal básnickou sbírku *Vražda v hotelu Intercontinental* (1989), knihy povídek *Návrat starého varana* (1991), *Tiché labyrinty* (1996), *Tyrkysový orel* (1997) a *Padesát pět měst* (2006), romány *Druhé město* (1993), *Zlatý věk* (2001), *Prázdné ulice* (2004) a *Cesta na jih* (2008), novelu *Lucemburská zahrada* (2011), knihy esejů, např. *Tajemství knihy* (1997), *Světelný prales: úvahy o vidění* (2003), i řadu odborných prací. Jeho romány byly přeloženy do francouzštiny, italštiny, holandštiny, švédštiny, japonštiny, bulharštiny, slovinštiny. V angličtině mu vyšly knihy *The Other City: A Novel* (2009) a *The Golden Age* (2010). Je držitelem Ceny Jaroslava Seiferta a Prix Européen Utopiales (za francouzský překlad knihy *Druhé město – L'autre ville*). Novela *Lucemburská zahrada* se v roce 2012 stala Knihou roku v rámci cen Magnesia Litera. Uvedená báseň pochází ze sbírky *Vražda v hotelu Intercontinental*.

About Authors

Michal Ajvaz (1949)

has degrees in Czech and Aesthetics, but did not begin to work in the Humanities officially until after 1989. He has published the poetry collection *Vražda v hotelu Intercontinental* (Murder in the Intercontinental Hotel, 1989), the short story collections *Návrat starého varana* (Return of the Ancient Monitor Lizard, 1991), *Tiché labyrinty* (Silent Labyrinths, 1996), *Tyrkysový orel* (The Turquoise Eagle, 1997) and *Padesát pět měst* (Fifty-Five Cities, 2006), the novels *Druhé město* (The Other City, 1993), *Zlatý věk* (The Golden Age, 2001), *Prázdné ulice* (Empty Streets, 2004) and *Cesta na jih* (Journey South, 2008), the novella *Lucemburská zahrada* (Luxembourg Garden, 2011), collections of essays, e. g. *Tajemství knihy* (The Mystery of the Book, 1997) and *Světelný prales: úvahy o vidění* (Luminous Virgin Forest: Thoughts on Vision, 2003) and a number of academic works. His novels have been translated into Bulgarian, Dutch, French, Italian, Japanese, Slovenian, and Swedish. He has published the following novels in English: *The Other City: A Novel* (2009) and *The Golden Age* (2010). He has won the Jaroslav Seifert Prize and the Prix Européen Utopiales (for the French translation of *Druhé město – L'autre ville*). His novella *Lucemburská zahrada* was The Book of the Year 2012 within Magnesia Litera Award. His poem in this book is from *Vražda v hotelu Intercontinental*.

Petr Borkovec (1970)

pracuje jako redaktor a překladatel. Vydal básnické sbírky *Prostírání do tichého* (1990), *Poustevna, věštírna, loutkárna* (1991), *Ochoz* (1994), *Mezi oknem, stolem a postelí* (1996), *Polní práce* (1998), *A.B.A.F.* (2002), *Needle-book* (2003) a *Milostné básně* (2013; druhé doplněné vydání pod názvem *Wernisch*, 2015) a knihu próz a básní *Berlínský sešit. Zápisky ze Saint-Nazaire* (2008; druhé doplněné vydání pod názvem *Zlodějček*, 2014). Nové básně obsahuje i autorský výbor *Vnitrozemí* (2005). Jeho básně byly přeloženy do mnoha jazyků, řadu knih vydal zejména v německých překladech, například *Aus drei Büchern* (1995), *Nadelbuch* (2004), *Liebesgedichte* (2014). V angličtině mu vyšel výbor *From the Interior: Poems 1995–2005* (2008). Uvedené básně byly publikovány ve sbírce *Milostné básně*.

Tomáš Čada (1985)

je redaktor literárně-kulturního časopisu *H_aluze* a knižní edice *H_aluze*, občasný žurnalista, glosátor, recenzent, moderátor a spolupořadatel kulturních akcí. Po tři roky se společně s básníkem Josefem Strakou podílel na programu Domu čtení v Praze, od roku 2011 spolupracuje s mezinárodním festivalem Den poezie. V opavském nakladatelství Perplex vydal sbírku *Spodní patra* (2013, ilustrace Antonín Handl), kam byly v upravené podobě zařazeny i zde otištěné básně.

Petr Borkovec (1970)

works as an editor and translator. He has published the poetry collections *Prostírání do tichého* (Placemats for Silence, 1990), *Poustečna, věštírna, loutkárna* (Hermitage, Oracle, Puppetworks, 1991), *Ochoz* (Terrace, 1994), *Mezi oknem, stolem a postelí* (Between the Window, Table, and Bed, 1996), *Polní práce* (Field Work, 1998), *A.B.A.F.* (2002), *Needle-book* (2003) and *Milostné básně* (Love Poems, 2013; a second, expanded edition was published under the title *Wernisch*, 2015), and a book of prose and poetry *Berlínský sešit. Zápisky ze Saint-Nazaire* (Berlin Notebook. Diaries from Saint-Nazaire, 2008; a second, expanded edition was published under the title *Zlodějíček* (Petty Thief, 2014). New and selected poems were collected in *Vnitrozemí* (Inland, 2005). His poems have been translated into many languages, especially into German, for example *Aus drei Büchern* (1995), *Nadelbuch* (2004), *Liebesgedichte* (2014), etc., and into English, *From the Interior: Poems 1995–2005* (2008). His poems here are from *Milostné básně*.

Tomáš Čada (1985)

is the editor of the literary-cultural magazine *H_aluze*, and is an occasional editor, glosser, reviewer, moderator, and (co-)organiser of cultural events. For the past three years he has worked together with the poet Josef Straka on the programme *Dům čtení* (Reading House) in Prague and since 2011 he has been collaborating on the World Poetry Day festival. He is the author of the poetry collection *Spodní patra* (Under Storeys, 2013), from which the texts here have been taken and revised.

Ester Fischerová (1992)

vystudovala filozofii a religionistiku na FF UK, nyní studuje scenáristiku na FAMU. V roce 2014 vydala sbírku *Ale co kdyby*, z níž také pocházejí básně uvedené v této antologii.

Ester Fischerová (1992)

has degrees in Philosophy and Religious Studies from Charles University in Prague, and now is enrolled in the Screenwriting programme at the Film and Television School of the Academy of Performing Arts in Prague. In 2014 she published the collection *Ale co kdyby* (And What If) from which the poems here have been taken.

Sylva Fischerová (1963)

vystudovala klasickou filologii a působí na Ústavu řeckých a latinských studií FF UK v Praze. Vydala básnické sbírky *Chvění závodních koní* (1986), *Velká zrcadla* (1990), *V podsvětním městě* (1994), *Šance* (1999), *Krvavý koleno* (2005), *Anděl na okně* (2007), *Tady za rohem to všechno je* (2011), *Mare* (2013) a *Sestra duše* (2015). Její verše byly přeloženy do řady jazyků, tři knižní výběry vyšly v angličtině (*Tremor of Racehorses*, 1990; *Swing in the Middle of Chaos*, 2010, *Stomach of the Soul*, 2015). Kromě prací odborných dále publikovala sbírky povídek *Zázrak* (2005; v polském překladu *Cud*, 2008) a *Pasáž* (2011), prózu *Evropa je jako židle Thonet* (2012) a knihy pro děti *Júla a Hmýza* (2006) a *Egbérie a Olténie* (2011). Je také autorkou písňových textů pro Moniku Načevu. Báseň „*Praha příchozího*“ byla publikována ve sbírce *Chvění závodních koní*, báseň „*Vyměřovací loď a máslové koláčky (Praha – Evropa)*“ ve sbírce *Mare*. Její anglický překlad byl poprvé uveřejněn v knize *Stomach of the Soul* (2014).

Sylva Fischerová (1963)

has a degree in Classical Philology and works at the Institute of Greek and Latin Studies at Charles University in Prague. She has published the poetry collections *Chvění závodních koní* (The Tremor of Racehorses, 1986), *Velká zrcadla* (Large Mirrors, 1990), *V podsvětním městě* (In the Underworld City, 1994), *Šance* (Chances, 1999), *Krvavý koleno* (Bloody Knee, 2005), *Anděl na okně* (Angel at the Window, 2007), *Tady za rohem to všechno je* (Just Around the Corner, It's All There, 2011), *Mare* (2013), and *Sestra duše* (Sister Soul, 2015). Her poems have been translated into numerous languages, and three collections into English (*Tremor of Racehorses*, 1990; *Swing in the Middle of Chaos*, 2010; *Stomach of the Soul*, USA, 2015). In addition to her academic publications, she has also published the short story collections *Zázrak* (*Miracle*, 2005; in Polish: *Cud*, 2008) and *Pasáž* (*Passage*, 2011), prose *Evropa je jako židle Thonet, Amerika je pravý úhel* (Europe is Like a Thonet Chair, America Is a Right Angle, 2012) and the children's books *Júla a Hmýza* (*Julia and Hmyza*, 2006) and *Egbérie a Olténie* (Egberia and Oltenia, 2011). She has also written lyrics for the singer Monika Načeva. The poem "Newcomer's Prague" is from *Chvění závodních koní*, and the poem "Measuring Boat and Butter cakes (Prague – Europe)" is from the collection *Mare*. Its English translation has previously been published in *Stomach of the Soul* (2014).

Marie Ilijašenko (1983 na Ukrajině)

vystudovala rusistiku a komparatistiku. Překládá z ruštiny, polštiny a ukrajinštiny. Knižně byly vydány její překlady románů *Nebeské přibytky* Arkadije Rovnera a *Jeruzalémské sny* bratrů Šargorodských. Příležitostně publikuje eseje a recenze. V roce 2015 vydala básnickou sbírku *Osip mříí na jih*. Ze stejnojmenné poemy pochází uvedená báseň.

Richard Katrovas (1953 v USA)

je profesorem anglistiky na Western Michigan University. Od roku 1994 řídí akademický Prague Summer Program, zaměřený na výuku tvůrčího psaní. Vydal sedm básnických sbírek (například *Green Dragons*, 1983 a *Snug Harbor*, 1986, *The Book of Complaints*, 1993 a *Prague Winter*, 2004), publikoval sbírku povídek *Prague USA* (1996), román *The Mystic Pig* (2001) a autobiografické prózy *The Republic of Burma Shave* (2001) a *The Years of Smashing Brick* (2007). Uvedená báseň byla publikována v antologii *From a Terrace in Prague* (editor Stephan Delbos, 2011).

Marie Ilijašenko (1983 in Ukraine)

has degrees in Russian and Comparative Literature. She translates from Russian, Polish, and Ukrainian into Czech. She has translated the novels *Nebeské příbytky* (Heavenly Abodes) by Arkady Rovner and *Jeruzalémské sny* (Jerusalem Dreams) by the Brothers Shargorodsky. She occasionally publishes essays and reviews. In 2015 she published the collection *Osip míří na jih* (Osip's Heading South), from which her poem of the same name here has been taken.

Richard Katrovas (1953 in USA)

is Professor of English at Western Michigan University. Since 1994 he has been running the academic Prague Summer Program in Creative Writing. He has published seven poetry collections: *Green Dragons* (1983), *Snug Harbor* (1986), *The Book of Complaints* (1993), *Prague Winter* (2004) etc. He has also published a collection of short stories *Prague USA* (1996), the novel *The Mystic Pig* (2001) and autobiographical prose: *The Republic of Burma Shave* (2001) and *The Years of Smashing Brick* (2007). The poems here are from the anthology *From a Terrace in Prague* (2011, edited by Stephan Delbos).

Pavel Kolmačka (1962)

vystudoval elektrotechniku a religionistiku. Pracoval jako asistent v průmyslovém podniku, ošetřovatel, překladatel, redaktor, učitel, v současné době se žíví knižními překlady a včelařstvím. Publikovat začal v osmdesátých letech v samizdatu, mimo jiné ve sborníku *Básně* (1989) společně s E. Murrerem, B. Chlábce a M. Salavou. Samostatně vydal básnické sbírky *Vlál za mnou směšný šos* (1994), *Viděl jsi, že jsi* (1998), *Moře* (2010) a *Wittgenstein bije žáka* (2014), deníkovou prózu *Jedna věta* (2012) a román *Stopy za obzor* (2006). Jeho verše byly přeloženy do řady jazyků, v němčině vyšel básnický výbor *Du sahst es gibt dich* (2001), v angličtině publikoval v rámci antologie *Six Czech Poets* (2007). Uvedená báseň je ze sbírky *Moře*.

Pavel Kolmačka (1962)

has degrees in Electrical Engineering and Religious Studies. He has worked as an assistant in an industrial firm, a hospital orderly, a translator, editor, teacher; at present he makes a living translating books and keeping bees. He started publishing samizdat editions in the 1980s, including the collection *Básně* (Poetry, 1989) with Ewald Murrer, Bohdan Chlíbec and Miroslav Salava. He has published his own poetry collections *Vlál za mnou směšný šos* (Ridiculous Tails Billowed Behind Me, 1994), *Viděl jsi, že jsi* (You Saw That You Were, 1998), *Moře* (Sea, 2010), and *Wittgenstein bije žáka* (Wittgenstein Beats a Pupil, 2014), the prose diary *Jedna věta* (*One Sentence*, 2012), and the novel *Stopy za obzor* (Traces over Horizon, 2006). His verses have been translated into a number of languages: into German, *Du sahst es gibt dich* (2001), and in the English anthology *Six Czech Poets* (2007). The poem here is from the collection *Moře*.

Ewald Murrer (1964)

se žíví jako novinář a věnuje se tvorbě koláží (také jako knižních ilustrací). Vydal básnické sbírky *Mlha za zdí* (1992), *Vyznamení za prohranou válku* (1992), *Situace* (1995), *Nouzové zastavení času* (2007), knihu básní v próze *Zápisník pana Pinkeho* (česky 1993, anglicky 1995), sbírku povídek *Sny na konci noci* (česky 1996, anglicky 1999) a pod vlastním jménem Michal Wernisch román *Modrá knížka aneb Jeblo mu* (2000). Jeho texty jsou také zastoupeny v antologii poezie druhé generace undergroundu *U nás ve sklepě* (2013). Báseň „*Nostalgie*“, uvedená v této antologii, byla publikována ve sbírce *Nouzové zastavení času*, báseň „*Město slasti smutku*“ vyšla v *Revolver Revue* (č. 94/2014), ostatní básně nepublikovány.

Jakub Řehák (1978)

pracuje v Městské knihovně v Praze. Vydal básnické sbírky *Světla mezi prkny* (2008) a *Past na Brigitu* (2012). Spolu s Miloslavem Topinkou vybral *Nejlepší české básně 2010*. Báseň zde publikovaná je ze sbírky *Past na Brigitu*, za níž v roce 2013 obdržel cenu Magnesia Litera.

Ewald Murrer (1964)

makes his living as a journalist and makes collages (also for book illustrations). He has published the poetry collections *Mlha za zdí* (Fog on the Wall, 1992), *Vyznamenání za prohranou válku* (Distinctions for the Lost War, 1992), *Situace* (Situations, 1995) and *Nouzové zastavení času* (Emergency Time Stop, 2007), a book of poetry in prose *Zápisník pana Pinkeho* (1993; English edition: *The Diary of Mr. Pinke*, 1995), the short story collection *Sny na konci noci* (1996; English edition: *Dreams at the End of Night*, 1999) and under his real name, Michal Wernisch, the novel *Modrá knížka aneb Jeblo mu* (Medical Military Conscription Exception or, He Cracked, 2000). His works are also featured in an anthology of poetry of the "Second Generation Underground", *U nás ve sklepe* (In Our Cellar, 2013). The poem "Nostalgia" in this anthology is from the collection *Nouzové zastavení času*, the poem "City of exquisite sorrow" was published in *Revolver Revue* (no. 94/2014), the other poems are published here for the first time.

Jakub Řehák (1978)

works in the Municipal Library of Prague. He has published the poetry collections *Světla mezi prkny* (The Light between the Boards, 2008) and *Past na Brigitu* (A Trap for Brigita, 2012). Together with Miloslav Topinka he selected the poems for *Nejlepší české básně 2010* (Best Czech Poems of 2010). The poem here is an excerpt from a poem published in *Past na Brigitu* for which he received Magnesia Litera Award.

Gary Snyder (1930 v USA)

je emeritním profesorem anglistiky. Vydal více než dvacet básnických sbírek a další desítku knih esejí, próz a vzpomínek. Z rozsáhlého básnického díla jsou ceněny především sbírky *Regarding Wave* (1970), *Turtle Island* (1974), *Axe Handles* (1983), *No Nature* (1993), *Mountains and Rivers without End* (1996). Kromě poezie se soustavně a dlouhodobě věnoval i reflexi pozice a poslání poezie, roli kultury, ale především otázkám vztahu člověka k přírodě a k životnímu prostředí. Eseje a další prozaické texty či rozhovory, věnující se těmto tématům, vyšly například v knižních souborech *Earth House Hold* (1969), *The Old Ways* (1977), *The Real Work* (1980), *The Practice of the Wild* (1990) či *A Place in Space* (1995). Vedle jiných ocenění je i nositelem Pulitzerovy ceny za poezii (1975). Česky vyšel výběr z jeho poezie *Tahle báseň je pro medvěda* (1997) a sbírka *Nebezpečí na vrcholcích* (2010) i klíčové soubory jeho esejistiky (*Staré cesty*, 1995; *Praxe divočiny*, 1999; *Zemědům*, 2000; *Místo v prostoru*, 2002; *Hory a řeky bez konce*, 2007). Uvedená báseň byla otištěna v antologii *From a Terrace in Prague* (editor Stephan Delbos, 2011).

Gary Snyder (1930 in USA)

is Professor Emeritus of English. He has published more than twenty poetry collections and a dozen volumes of essays, prose, and reminiscences. His extensive poetic works include the highly praised collections *Regarding Wave* (1970), *Turtle Island* (1974), *Axe Handles* (1983), *No Nature* (1993), and *Mountains and Rivers Without End* (1996). In addition to poetry he has long dedicated himself simultaneously to the reflection and mission of poetry, the role of culture, and the question of the relationship of people to nature and to the environment. His essays, prosaic texts, and interviews on these themes have been collected into volumes such as *Earth House Hold* (1969), *The Old Ways* (1977), *The Real Work* (1980), *The Practice of the Wild* (1990) and *A Place in Space* (1995). His many awards include the Pulitzer Prize for Poetry in 1975. Two collections of his poetry and several collections of his prose have appeared in Czech translation. The poem here is taken from the anthology *From a Terrace in Prague* (2011).

Josef Straka (1972)

vystudoval psychologii, je knihovníkem, redaktorem a organizátorem literárních čtení a diskusí. Je autorem dvou básnických sbírek: *a... jiné časy* (1994) a *Proč* (1995) a čtyř knih básnicko-prozaických textů: *Hotel Bristol* (2004), *Město Mons* (2005), *Kostel v mlze* (2008) a *Malé exily* (2014). Jeho texty byly přeloženy do angličtiny, němčiny, polštiny, srbštiny, slovinštiny a nizozemštiny. Báseň „*Jít tímto městem*“ byla v roce 2012 otištěna v letní literární příloze časopisu *Respekt*, ostatní básně uvedené v antologii byly publikovány v knize *Malé exily*.

Viktor Špaček (1976)

vystudoval sochařství na VŠUP a výtvarnému umění se věnuje i profesně. Pracuje v Městské knihovně v Praze. Vydal básnické sbírky *Zmínky a případy* (2007), *Co drží Nizozemí* (2010) a *Nejasný rozměr* (2015) a knihu povídek *Něco cirkusového* (2015). Uvedená báseň pochází ze sbírky *Nejasný rozměr*.

Josef Straka (1972)

has a degree in Psychology, and is a librarian, editor, and organiser of literary readings and discussions. He has published two poetry collections *a... jiné časy* (and... other times, 1994) and *Proč* (Why, 1995), and four books of poetry in prose: *Hotel Bristol* (2004), *Město Mons* (City of Mons, 2005), *Kostel v mlze* (Church in the Mist, 2008), and *Malé exily* (Small Exiles, 2014). His texts have been translated into Dutch, English, German, Polish, Serbian, and Slovenian. The poem "To walk through this city..." was published in the summer literary supplement of Respekt magazine in 2012, other poems published here are from *Malé exily*.

Viktor Špaček (1976)

received a degree in sculpture from the Academy of Arts, Architecture & Design in Prague and devotes himself professionally to fine art. He works in the Municipal Library of Prague. He has published the poetry collections *Zmínky a případy* (References and Examples, 2007) and *Co drží Nizozemí* (What Holds the Netherlands, 2010), *Nejasný rozměr* (Uncertain Dimension, 2015) and a book of short stories, *Něco cirkusového* (Something Circusy, 2015). The poem here is from *Nejasný rozměr*.

Jáchym Topol (1962)

působí v posledních letech jako redaktor, novinář či programový ředitel Knihovny Václava Havla. Původně psal básně, jež knižně vyšly ve sbírkách *Miluju tě k zbláznění* (1991; shrnuje tvorbu vydávanou původně v samizdatu) a *V úterý bude válka* (1992), a písňové texty (Psí vojáci, Monika Načeva). Od básní přešel k próze. Vydal povídku *Výlet k nádražní hale* (*A Trip To The Train Station*, česko-anglické vydání, 1995), široký ohlas a kultovní status získal jeho román *Sestra* (1994; anglicky *City Sister Silver*, 2000; dále také německy, polsky, maďarsky). Poté vydal novelu *Anděl* (1995) a romány *Noční práce* (2001; anglicky *Nightwork*, 2014), *Kloktat dehet* (2005; anglicky *Gargling with Tar*, 2010) a *Chladnou zemí* (2009; anglicky *The Devil's Workshop*, 2013), které byly přeloženy i do řady dalších jazyků: němčiny, francouzštiny, holandštiny, polštiny, italštiny, španělštiny, švédštiny, norštiny, maďarštiny, turečtiny. Soubor *Supermarket sovětských hrdinů* (2007) shrnuje kratší prózy a dramatické texty. Z angličtiny převyprávěl indiánské příběhy (*Trnová dívka*, 1997). V roce 2010 obdržel Seifertovu cenu, o pět let později slovinskou Vilenickou cenu. Uvedená báseň byla publikována ve sbírce *V úterý bude válka*.

Jáchym Topol (1962)

has in recent years worked as an editor, journalist, and the programme director for the Václav Havel Library. He first wrote poetry, published in the collections *Miluju tě k zbláznění* (I Love You Madly, 1991; containing works originally issued in samizdat editions) and *V úterý bude válka* (The War Will Begin on Tuesday, 1992), and also wrote lyrics (for his brother Filip's band *Psí vojáci*, and for Monika Načeva). He switched from poetry to prose. He published story *Výlet k nádražní hale* (Czech-English edition: *A Trip To The Train Station*, 1995), and his novel *Sestra* (1994; published in English as *City Sister Silver*, 2000; translated also into German, Polish, and Hungarian) was not only critically acclaimed but has also achieved a certain cult status. It was followed by the novels *Anděl* (1995) and *Noční práce* (2001; translated into English as *Nightwork*, 2014), *Kloktat dehet* (2005; translated into English as *Gargling with Tar*, 2010) and *Chladnou zemí* (2009; translated into English as *The Devil's Workshop*, 2013), which have also been translated into a number of other languages: Dutch, French, German, Hungarian, Italian, Norwegian, Polish, Spanish, Swedish, Turkish, etc. The collection *Supermarket sovětských hrdinů* (Supermarket of Soviet Heroes, 2007) gathers shorter prose and dramatic texts. There is also Topol's retelling of American Indian tales *Trnová dívka* (The Thorn Girl, 1997). In 2010 he received the Jaroslav Seifert Prize; in 2015 he was awarded the Vilenica (Slovenia) International Literary Prize. The poem here is from the collection *V úterý bude válka*.

Ladislav Zedník (1977)

vystudoval geologii a paleontologii a v oboru několik let pracoval, poté se stal učitelem a redaktorem. Vydal básnické sbírky *Zahrada s jabloněmi a dvěma křesly* (2006), *Neosvitly* (2012) a *Město jeden kámen* (2015). V současnosti se zabývá vytvářením a koordinací výukových programů v rámci centra Trilopark v pražských Nuslích. Uvedená báseň, stejně jako motto knihy, pochází ze sbírky *Neosvitly*.

Ladislav Zedník (1977)

has degrees in Geology and Palaeontology and used to make a living at them; later he became a teacher and editor. He has published the poetry collections *Zahrada s jabloněmi a dvěma křesly* (Garden with Apple Trees and Two Chairs, 2006), *Neosvitly* (They Didn't Light Up, 2012), and *Město jeden kámen* (One Rock City, 2015). At present he devotes himself to creating and coordinating instructional programmes within the auspices of Trilopark in Prague's Nusle district. His poem here, as well as this book's motto, is taken from *Neosvitly*.

OBSAH

Pavel Kalina Chvála meziprostoru	6
Ester Fischerová Srpen 2010 Nietzsche, řeka a pivo	16
Jakub Řehák Past na Brigitu	22
Ewald Murrer Někdy sedím u okna a dívám se ven... Město slastí smutku Medové světlo večera... Nad Vltavou plyne stříbřitý opar Nostalgie	32
Viktor Špaček Jenomže občas...	50
Josef Straka U Odry Frankfurt nad Odrou „Odra“ Jít tímto městem...	52
Tomáš Čada Město I Město II	64
Sylva Fischerová Praha příchozího Vyměřovací loď a máslové koláčky (Praha–Evropa)	70

CONTENT

Pavel Kalina	7
In Praise of Interspace	
Ester Fischerová	17
August 2010	
Nietzsche, the River, and Beer	
Jakub Řehák	23
The Trap for Brigita	
Ewald Murrer	33
Sometimes I Sit by the Window...	
City of Exquisite Sorrow	
The Honey Light of Evening...	
Silver Mist Pouring over the Vltava	
Nostalgia	
Viktor Špaček	51
It's just that Sometimes...	
Josef Straka	53
At the Odra River	
Frankfurt (Oder)	
The "Odra"	
To Walk through this City...	
Tomáš Čada	65
City I	
City II	
Sylva Fischerová	71
The Newcomer's Prague	
A Measuring Boat and Butter Cakes	
(Prague-Europe)	

Richard Katrovas Most inteligence	80
Gary Snyder Ohbí Vltavy	86
Marie Iljašenko Vltava	88
Michal Ajvaz Kavárna Slávie	92
Ladislav Zedník Za kapku světla; hlad	98
Pavel Kolmačka Odpoledne jsem opomněl...	100
Petr Borkovec V únoru Mezi motýlicemi	102
Jáchym Topol Rudé skvrny	108
Petr A. Bílek Vltava jako zabitý krokodil	112
Ivo Slavík Geneze této antologie	116
Sylva Fischerová, Petr A. Bílek Ediční poznámka	120
O autorech	126

Richard Katrovas The Bridge of Intellectuals	81
Gary Snyder The Bend in the Vltava	87
Marie Iljašenko The Vltava	89
Michal Ajvaz Café Slávie	93
Ladislav Zedník After a Drop of Light; Hunger	99
Pavel Kolmačka In the Afternoon, I Omitted...	101
Petr Borkovec In February Among the Damselflies	103
Jáchym Topol Red Blotches	109
Petr A. Bílek The Vltava, A Slain Crocodile	113
Ivo Slavík Genesis of this Anthology	117
Sylva Fischerová, Petr A. Bílek Editors' Note	121
About Authors	127

Dryák ředěný
Vltavou

**PRAŽSKÁ ŘÍČNÍ
ANTOLOGIE**

A Giant Barrel
of Rotgut

**PRAGUE RIVER
ANTHOLOGY**

Překlad: Sylva Fischerová, Veronika Francová, Stuart Friebert, Tatiana

Fröhlich, Andrew J. Hauner, Bernie Higgins, Barbora Hrušková, Tomáš Míka, Justin Quinn,
Josef Rauwolf, Matthew Sweney, David Vichnar

Editoři a jazykoví redaktoři české části: Sylva Fischerová a Petr A. Bílek

Jazykový redaktor anglické části: Matthew Sweney Odpovědná redaktorka: Ivana Myšková

Grafický návrh a sazba: Matěj Čech, za použití písma Vojtěcha Říhy (Kunda / Vegan)

Autoři fotografií: Filip Procházka a Vojtěch Veškrna

Ilustrace: Magdalena Rozkošná

Translated by: Sylva Fischerová, Veronika Francová, Stuart Friebert, Tatiana Fröhlich, Andrew J.
Hauner, Bernie Higgins, Barbora Hrušková, Tomáš Míka, Justin Quinn, Josef Rauwolf, Matthew
Sweney, David Vichnar Edited by: Sylva Fischerová and Petr A. Bílek / English

Editor: Matthew Sweney Executive Editor: Ivana Myšková

Concept and Graphic design: Matěj Čech, using Kunda and Vegan fonts by Vojtěch

Říha Photographs: Filip Procházka a Vojtěch Veškrna

Illustrations: Magdalena Rozkošná

Edice E-knihovna

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1
V MKP 1. vydání

Verze 1.0 z 9. 5. 2017

ISBN 978-80-7532-814-4 (pdf)